

GATEAVISA

Nr. 2 - 76

Ca. 3 Kr

KAST GUD,
LENIN OG KAPITALEN
I DEN ENGELSKE
KANALEN!

AA-Kommunen
Christiania lever!
Gi Kissinger et spark i ræva!
Har vi bruk for 1. Mai?
En bok om menn
"Gjökeredet"

Kjøp denne avisa i originalt papirformat i nettbutikken vår.

WWW.GATEAVISA.NO

CIA STØTTER KOMMUNISTER

Tidligere stabsmedlem i CIA, Thomas Braden, hevder at etterrettingsbyrået subsidierte det Amerikanske Kommunistpartiets avis, the Daily Worker gjennom en årrekke.

Braden kom med denne erklæringa i et intervju med et engelsk TV-selskap. Han sa videre: "I mange år tegnet CIA tilstrekkelig mange abonnemeter for å sikre at trykksaken ikke ville holde opp å eksistere, noe som var mulig i mange år." Han forklarte at avisa var "et organ som leverte den straitte kommunistlinja", og derfor var den CIAs beste kanal for å kunne påvirke partiets tenkning" (Vi håper dette gir AKP vann på mølla, for underholdningsverdiens skyld.)

"LASSE & GEIR":

KLASSEKAMPEN karakteriserer "Lasse og Geir" som klassefiendens propaganda, som avleder kampen og gjør den ufarlig. Filmen er ikke et angrep på sosialdemokratiet, men på vanlige folk - fordi de ser på TV og "spiser potetgull".

-Lasse og Geir utvikler seg ikke i løpet av filmen. Sjøl om de ser at det er samfunnet det er noe galt med, retter de hele tida angrepene

sine mot vanlige folk, og ser ingen veg ut av uføret, skriver Klassekampen og anbefaler leserne å gi penger til Jøtul-arbeiderne istedenfor å kaste dem bort på denne filmen.

Denne anmeldelsen passer godt inn i gamle tradisjoner i stalinistisk kunstsyn: Kunsten skal ikke prøve å vise virkeligheten, men det man mener virkeligheten burde vært.

Vi går ut fra at Klassekampens anmeldelse ville vært ekstatisk positiv om Lasse og Geir i sluttscenen hadde stått på Romsås T-banestasjon og solgt Røde Garde.

NYE BUKSER BEST

Etter at den gigantiske motebuksefabrikken har kjørt på utvaskede, "brukte" og "lappete" jeans, er markedet tydeligvis mettet. Nå vil Levi's igjen ha oss til å kjøpe pene, nye og mørkeblå bukser. For, som de påpeker i reklamen - hvorfor skal man betale mer for å få utslitte bukser?

Vi slutter oss til uttalelsen, men føyer til: Når skal folk lære å gjenomskue reklamen fra motebuktantene?

KR.F. -SLADDER

Det ryktes i pressekreterer at Kåre Kristiansen har overtatt Gunnar

Garbos rolle som sexfantom nr. 1 på Stortinget. I hans villa på Nesodden skal det foregå de mest utrolige ting. Fra kilder med vekslende pålitelighet har vi latt oss fortelle at blant naboene går han under navnet "Kåre Tusenknüller'n".

AKP-SLADDER

AKP's ord-onanist nr. 1, Sverre Knudsen, mest kjent under navnet Stalin Knudsen, har ikke vært på tallerstolen i studentsamfunnet siden jul. Det svever rykter om at han har fått taleforbud fordi han har opptrådt som en klovn og er til skade for bevegelsen.

Tidlig i vår ble "Støttekomiteen for Sverre Knudsen" dannet. Komiteen finner det alvorlig at man nå forsøker å fjerne den person som har steget fram som et unikt geni innen revolusjonær talekunst, folkelig humor og dialektisk skjellsordbruk.

Ryktet om at Sverre Knudsen nå helt er brakt til raushet, stammer fra en m-l-er fra Bærum som forsnakket seg i fylla. Samme løsmunnede og stordrikkende Bærums-m-l-er (borgerlig miljøskada) skal også ha betrodd svirebrødrene at 2 anonyme medlemmer av AKP's sentralkomite skal ha gått ut av partiet nylig. Årsaken er visstnok at de ikke var sterke nok i troen på den 3.

verdenskrigs snarlige komme.

HEDNINGAKS.JON MOT FALSK PÅSKEFRED

"Påskemorgen slukker sorgen", sier salmen. I mens ruller kapitalkreftenes vel-smurte krigsmaskin videre mot stupet, også i denne søte påsketid, da man blir brune i fjeset og søker en umulig trøst for de mange "sjelelige" problemene i de ellers halvtomme kirkene. Halvtomme, ja. Undersøkelser viser at bare ca. en fjerdedel av den norske befolkninga regner seg som personlige kristne, likevel står ennå bortimot 95% som medlemmer i statskirka. Det Norske Hedningsamfunn bruker mye arbeid til å bekjempe dette misforholdet, bl. a. ved en aksjon utført Oslo Domkirke 1. Påskedag.

KL. 11.55 kikket en noe vantro kirketjener ut av inngangsdøra og skjønte at noe lå i luften. Han så nemlig en rekke lite kristelig utseende personer som hadde rigget opp et høyttaleranlegg og hadde løpesedler i hendene. Under postludiet blei en aksjonist iført kjortel inni kirka, og vandra så ut med et dusin hedninger på slep. Han stilte seg opp på en pidestall og blei så iført tomekrone av piggetråd, mens høyttidsstemt musikk strømmte ut fra høyttalerne. Og mens kirkegjengerne blei mer og mer perplekse, tonet Inger Hagerups egen stemme gjennom aprilufta: "Ta meg ned/Det er på tide/Trodde jeg jeg kunne lide/det som millioner led?/Dachau, Buchenwald og Belsen, /hvor var jeg, og hvor var frelsen/Ta meg ned". Og resten av hennes dikt "Den korsfestede sier", som også sto gjengitt på løpesedlene som blei delt ut. Der står bl. a. også å lese: Vi reagerer mot at kirkens primitive moral skal få dominere vårt samfunn. En moral som befatter seg lite med politikk og alvorlige samfunnsproblemer. Som motsirende tilpasser seg gjengs skikk og bruk". På omslaget et grelt bilde av en krigskirkegård, og midt mellom korsene en mann med motorisert grassklipper..

Desverre røyk ledningen til anlegget fordi en kristen fyr snubla i den, midt under Purcells sørgemarsj. I mens var mange hundre løpesedler utdelt til en delvis forvirret, delvis forbannet kristenflokk.

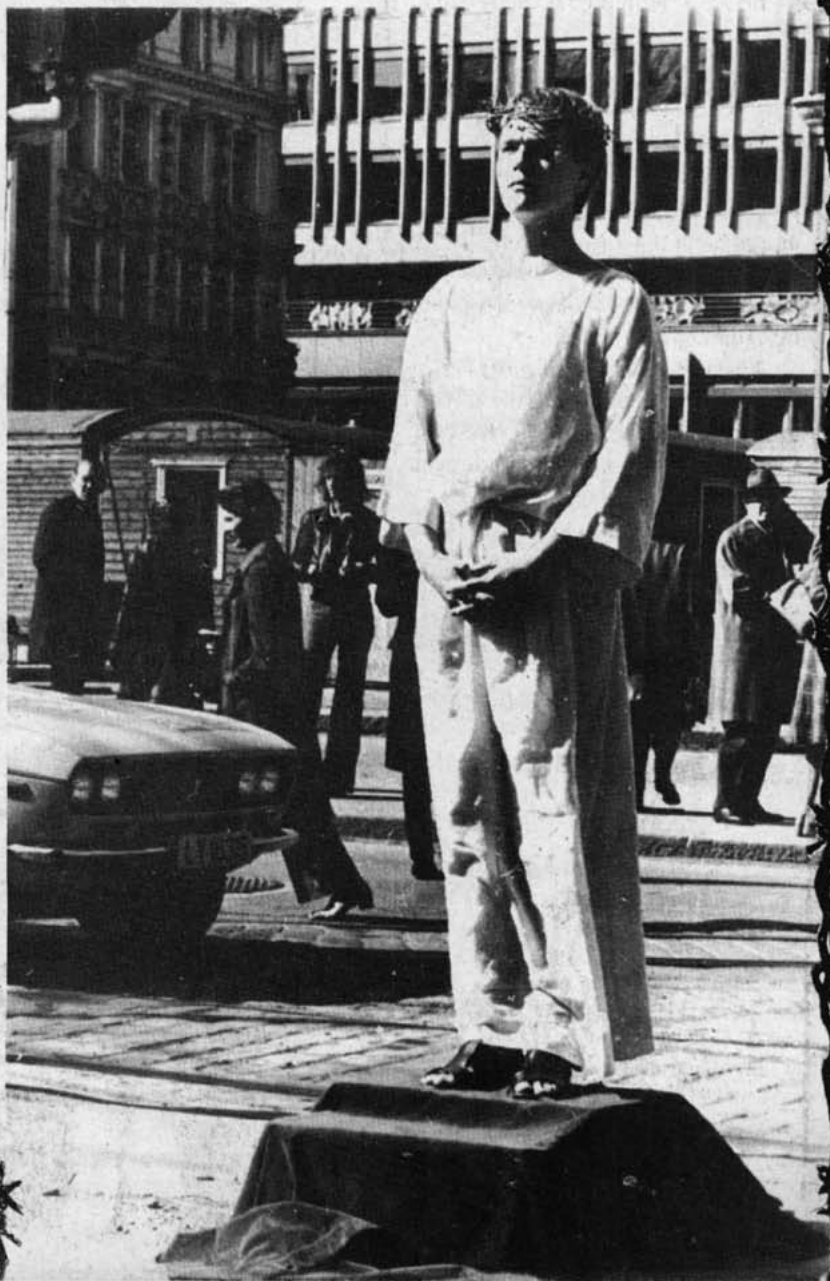
Aksjonen var absolutt på sin plass, men mange mente at enda mer fengende virkemidler med fordel kunne ha vært tatt i bruk. Det hele var over så plutselig. Men i alle fall - det var på tide at det blei lagt litt "vekkelse" mot den sløvende frelser-ideologien. De kristne må ikke få nytte sitt opium i fred!

Aksjonen blei forøvrig foreviget av det alternative filmgruppa FRUSTRA-FILM ved Lasse Tømte og Inge-Lise Langfeldt. Purken holdt seg på behørig avstand, de skjønte muligens ikke noe av opplegget. Og noen fine fruer un-

dret seg: Har Inger Hagerup VIRKELIG lånt sitt navn til dette fryktelige? Ja, de hadde hun virkelig!

Fra våre tilfeldig forbipasserende medarbeidere Maria Magdalena Langfeldt (foto) og Judas Desperado (text).

"KIRKEN VIL HA YDMYKE, PASSIVE MENNESKER SOM VENDER DET ANNET KINN TIL, SOM ARBEIDER I SITT ANSIKTS SVED OG ENGASJERER SEG I EGEN SJELFRELSE. fra løpeseddelen.

BILDET: JESUS OBSERVERT
KL. 12.10 UTENFOR OSLO
DOMKIRKE 1. PÅSKEDAG.

GI MASSEMORDEREN KISSINGER ET SPARK I RÆVA!

19. mai kommer mange såkalte celebre personer til Oslo. De skal ta inn i Hotel Scandinavias suiter. Denne gangen dreier det seg ikke om gråstenkede millionærer i ulastelige tweedresser, men enda mer lastfulle personer: Utenriksministre fra 14 imperialistland som skal delta på NATOs ministermøte fra 20. til 23. mai. Blant dem finner vi massemorderen Henry Kissinger, "Kissin' Henry", som i følge seksualfrustrerte New York-husmødre er verdens mest sexige mann. Jaja - alle møkkablādene fra NÅ til Hjemmet vil sikkert kysse de blodige skoene hans, og kanskje vil Arne Hestenes få vite sannheten om hans forhold til skuespillsamfunnets eminente primadonna Liv Ullman. Vi synes imidlertid ikke det er noen grunn til å bli stående å kikke storøyd på disse gribbene, og aller minst på Kissinger, uansett om AKP begrenser seg til å rope "Kapitalismen støtter fascismen" og andre banaliteter, eller ikke.

Hvorfor er det viktig å demonstrere mot Kissinger? Vi kan vel ikke forandre situasjonen likevel?

Jo, det er viktig å skrike ut mot per-versiteter, sjøl om borgerpressa prøver å framstille dem som selvfølgeligheter. Vi gidder ikke preike til dem som ennå ikke har innsett at Kissinger er den MINST verdige kandidaten til Nobels Fredspris. Men mange passive sosialister bør endelig erkjenne at NÅ er det på tide at vi ryster både SAS-hotellet og UD.

Vi kaller Kissinger massemorder fordi: Han er utenriksminister for en av verdens to største krigsmaskiner, som han med kald teknokratisk Dr. Strangelove-presisjon har videreført på det "diplomatiske" planet. Hva er nå denne diplomatien? Jo, først champagne, dyre middager og snikk-snakk med det ønskete byttes uekte representanter, og så et lass med bomber i hne eller en eksekusjonspello-tong, hvis ikke l'art diplomatique har den ønskete virkning.

Kissinger kan sikkert være kultivert i-liberaler når det passer. Bachelor of Arts. Men bak stjernediplomat-ferniset (som visstnok har slått sprekker...) finner vi grelle realiteter: Superarkitekten for ITTs og Anaconda Copper Ltd's kupp i Chile og det nylige kuppet i Argentina, Super-Henry

the Killer, som gjorde B-52-flyenes "passivisering" av Nord-Vietnam mer effektiv, Olje-Henry, som spiller sjakk med arabiske arbeideres liv, Den Høye Beskytter for de grusomste forbrytelser og den mest raffinerte tortur som er utført i kristendommens navn.

Nå er han bekymret for at Soares med det lite troverdige janus-ansiktet og reformistvennene hans i Portugal skal åpne veien for noe langt farligere. Arbeiderklassens puls banker kraftigere og kraftigere i Spania, et land som Henry vil innlemme i NATO-klubben, mens Ford spyr ut våpen til nedslaktinga av arbeideropprørene.

Kissinger har mange venner i Norge, ikke bare UD, Kolsås-militaristene og våre egne imperialister. I mai vil objektivitetens talsmenn måtte vise ansikt.

Enkelte liberalere vil påpeke at det fins verre krigshissere blant dem som klatrer mot maktens tinde i USA, f. eks. Reagan. Men slike western-ideologer vil neppe slippe til før USA opplever et kupp. Nei, Liv Ullmans kjære Henry er nok kapitalismens Frankenstein nr. 1.

Ca. 1000 norske politigutter skal passe på at killer-Henry ikke blir bitt av Sjakalen eller andre rovdyr. I tillegg kommer 50 topp-trimmete karer fra det såkalte anti-terrorpolitiet. Antallet vanlige politifolk tyder på at man er redd massedemonstrasjoner som ved Chilematchen i Båstad i fjor høst - noe som er garantert når Kissy

besøker Sverige 23-24. mai. Foreløpig har ikke venstresosialdemokratene i fagbevegelsen eller AKP sagt fra hva de vil gjøre, og det blir i alle fall mer skrik enn ull. Vi vil ikke antyde noen mulig demonstrasjonsform, men det er ganske sikkert at mange endelig vil uttrykke sin forakt for kapitalismens mordmaskin på en mer upassende måte enn tidligere. Og vi vil på det sterkeste oppfordre leserne våre til å holde seg informert om når og hvor møtene skal avholdes. For dem som hater SAS-hotellet skulle jo besøkter passe ypperlig! Men pass opp for opprøpspolitiet! Skal du f. eks. kaste råttne egg, så etterlat ingen tvil om hva du gjør. Motto: Det er bedre å pryde ansiktet til svinet killer-Henry enn å få ei kule i hodet! Men: Det er en skam å rope tre slagord og snu!

M. a. o: Slutt dere sammen med like-sinnede og protester mot Kissinger, NATO og opprustninga! Ikke minst politiopprustninga: Politimyndighetene er sikkert glad for å få argumentet om "skyggen fra OPEC-møtet i Wien", da sjakalen slo til, som rasjonalisering for å få rasle skikkelig med sabelen.

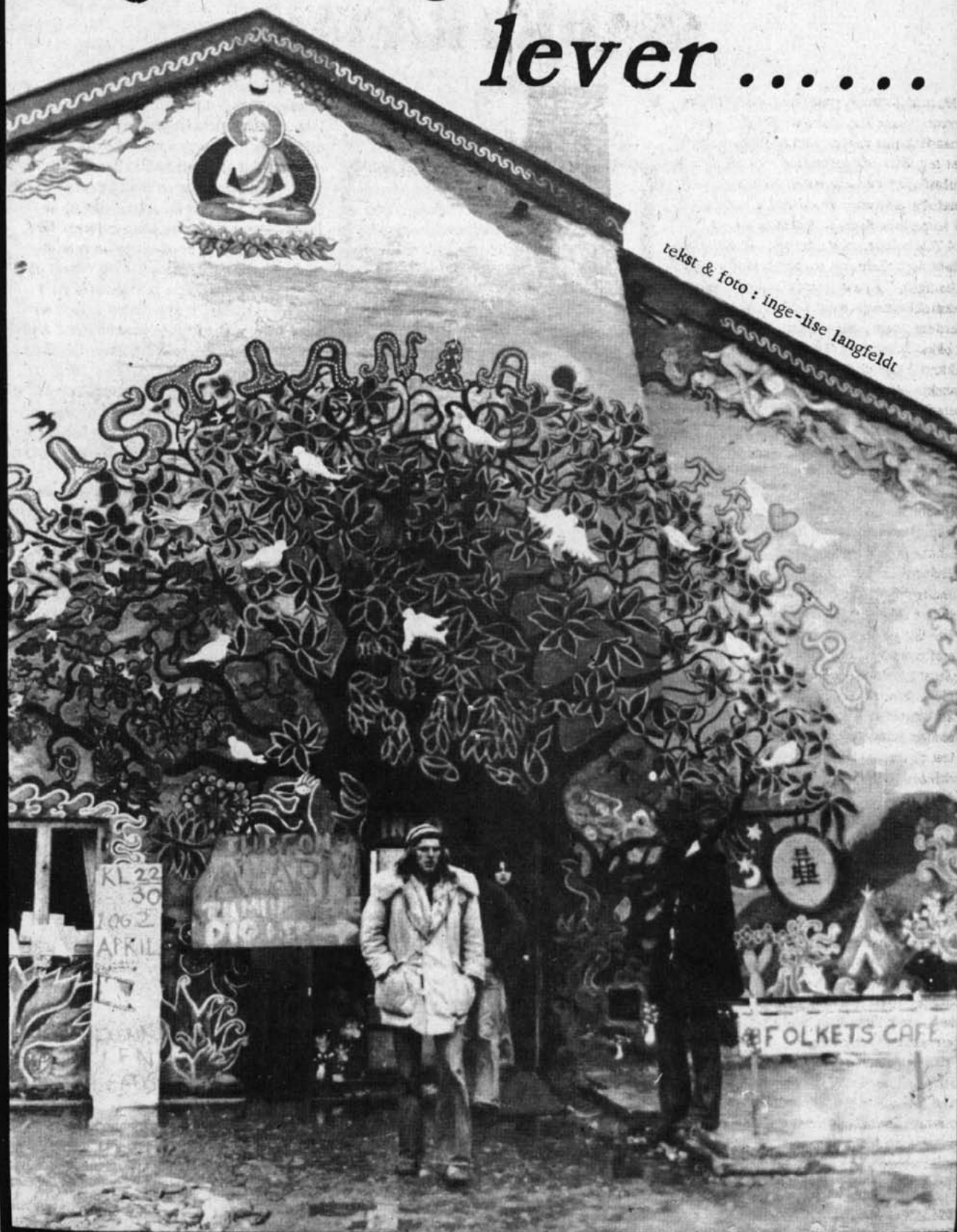
NA TO UT AV NORGE!
SEND KISSINGER UT I VERDENSRUMMET!
KNUS IMPERIALISMEN, KAPITALISMEN
OG PURKEVESENET!

El Desperado.

Christiania lever

tekst & foto : inge-lise langfeldt

Christiania lever

Som en kilometerlang fargerik og levende slange, ålte Christianias 1. april-demonstrasjon seg framover gjennom Københavns gater, som et livskraftig bevis på at Christiania (heretter CA) lever videre, og at de danske myndighetene har fått vanskeligheter med å gjennomføre sine raseringsplaner.

1. april var den datoen Folketinget hadde satt som punktum for D. nmarks og kan-ske Europas mest omfattende sosiale eksperiment: et menneskelig fristed i et livs-fiendtlig samfunn med grobunn for spontanitet og hverdagslig glede - med gode livs vilkår for en levemåte som det ikke er plass til ellers i det danske samfunnet.

Men det er ikke bare i København at det var aktivitet første april-dagen. Her i Danmark var det større demonstrasjoner både i Århus og Odense. Utenfor grensene var det være arrangementer og støttedemonstrasjoner i Vest-Berlin og Amsterdam. Og folk var også kommet fra hele Europa

for å støtte opp om CA. Demonstrasjonen var noe mer enn en solidaritetserklæring med CA-nittene, den var ikke minst også en protest mot og misnøye med det tradisjonelle livsmønsteret som eksisterer i dagens samfunn.

Da toget kom til R. dhuspladsen, var vi 30 000 gjøglere som var samlet i alle regnbuens farger, for det var nettopp regnbuen som dannet grunnlaget for organiseringen. Hver farge representerte en oppgave og tilsammen dannet Regnbuehæren et organisert fellesskap.

Regnbuehærens organisasjonsform gjenspeiler seg også i CA's hverdag. Hver velger sin farge etter sin tilbøyelighet og evne, og de ting man for tiden er mest opptatt av. Hvis man gjerne vil arbeide på to fargers områder, bærer man bare to farger på tøyet, - og man kan også bytte farge etter hvert som man får lyst til det.

De RØDES oppgave er å inspirere og sette i vert tiltak av forskjellige slag på det helt praktiske plan, mens de GRØNNE sørger for de daglige behov, for brød og matvarer. De stiller kjøkkenhøger, baker brød, holder vertshus og butikker åpne.

De HVITE sørger for helsetjenesten, mens de LILLA sørger for renovasjonen. CA-nittene har et eget forhold til "søppel", avfall er vårt samfunns største ressurs, det er det vi har mest av, og alt kan brukes i en eller annen sammenheng. Metaller kan brukes som byggemateriale (bl. a. lager de ovner av gamle oljefat) eller de kan smeltes om og brukes som råstoffer. Vårt avfall brukes som kompost for å føre næring tilbake til jorda. Folk som driver med teater, musikk, lager plakater, maler, filmer, tar bilder hører til den ORANGE fløyen av Regnbuehæren, mens pusherne og poetenes farge er BLÅ. Deres hovedoppgave er å avstresse, spre glede og formidde drømmer og hyggelige opplevelser. De SVARTE er de som uten aggresjoner kan forhindre vold. For å bli opptatt i den svarte delen av hæren skal man ha gått igjennom alle fargene og nyte alles tillit. De GULE sprer informasjon, betjener jungeltelegrafen og leker med barna.

På Rådhuspladsen var det sprudlende liv og stappfullt av folk, fra de minste som hadde medbrakt potte til de eldre som brukte stokk, skjønt majoriteten lå et sted

imellom disse ytterpunktene. Det var dans, allsang og appeller, fortrinnsvis ledet av Tine Schmedes som er CA's eneste offentlige person, representant i bystyret for Avviklerpartiet.

Etter en stund kom en vogn full av fargerike musikanter og spillemenn kjørende, trukket av en hest, og på plassen ved siden av kusken satt en bjørn - og solen skinte. Det var Københavns første vårdag.

Da det kom en liten gruppe høyreekstremister, klarte Regnbuehæren (de svarte) fort å roe det hele ned før politiet kom til. Og de fleste forsvant, mens andre ble igjen av nysgjerrighet for å se og lytte. Politiet så i det hele tatt litt tufsete ut. Det er jo klart, de er lært opp til å slåss, men hadde ingen å slåss mot.

Regnbuehæren rullet videre (nå sikkert 40 000 mennesker) gjennom "strøget". Mange hadde fløyter, trommer, munnspill og gitarer med, og sang CA-sanger:

I har slått med knipler
I har truet med våben
I har prøvet at stoppe
jeres egne børns råben
I kan komme med hjelme
og hule paragraffer

men I burde snart ku'indse
det er jer selv i sraffer,

I kan ikke slå os ihjel
I kan ikke slå os ihjel
I kan ikke slå os ihjel
Vi er en del af jer selv

I holder på magten,
og støtter det I kender
I kæmper jeres kampe
for at vinde nye stemmer
låser vores døre
med sikkerhedsskæder
vi er mennesker som lever
her og kæmper mens vi græder

I kan ikke slå os ihjel
:

I kan sette os i fængsel
og fjerne os fra verden
I kan sætte detektiver
til at følge vores færden
I kan splitte alt med bomber
lægge hele verden øde
er det os eller er det jer selv
I er bange for at møde

I kan ikke slå os ihjel
:

(tekst: Det internationale Sigøjner Kompagni)

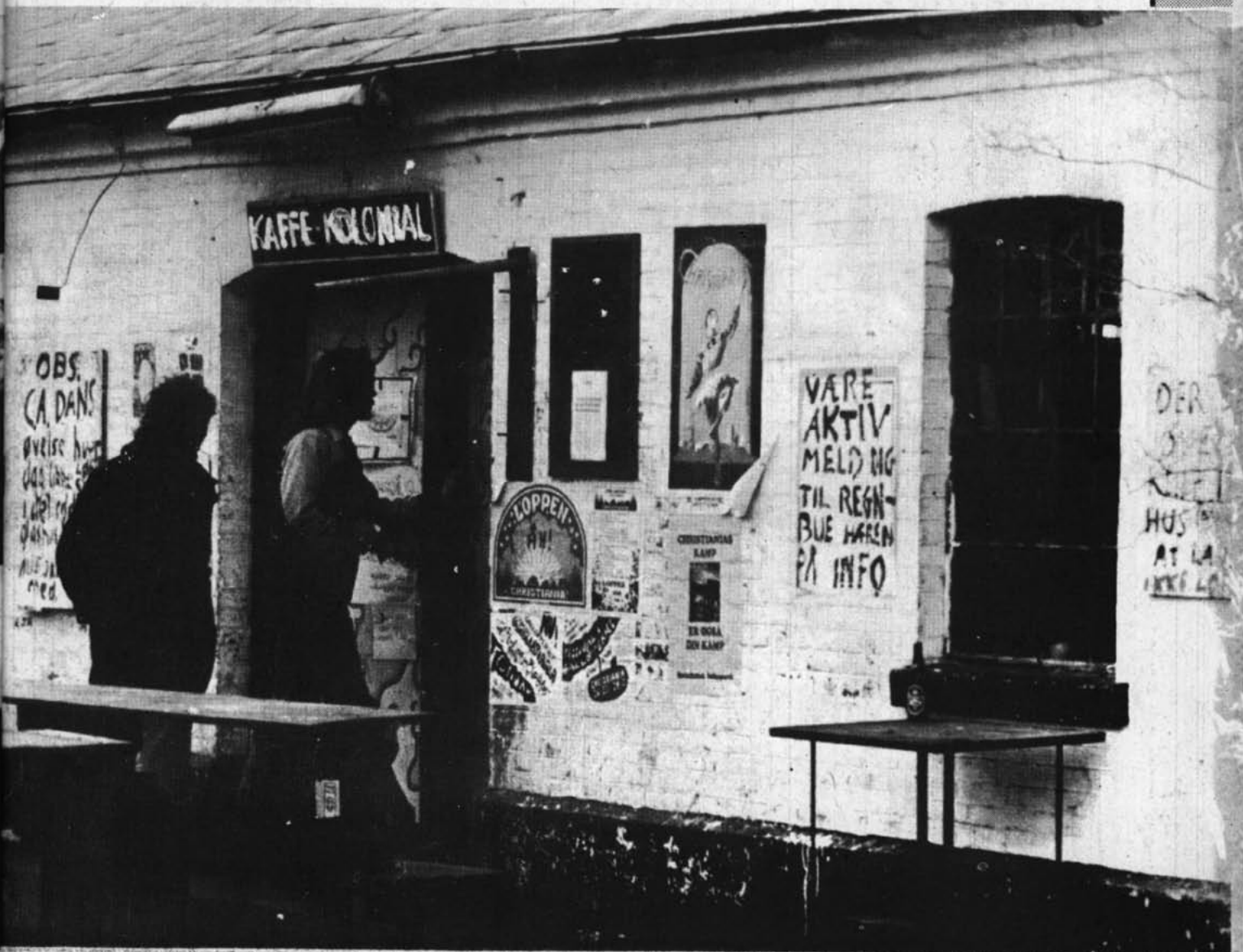
Etter demonstrasjoner hadde tusener av mennesker funnet veien til det gamle festningsanlegget, hvor det skulle være stor folkefest.

Fristaden Christiania boblet av aktiviteter. Det gikk en stadig strøm av mennesker gjennom brosteinsgatene, mellom de gamle, nydelige håndutsmykkete og fargerike husene. Og Solvognen (en samling teatergrupper fra CA) hadde slått opp sirkusteltet sitt på den store plassen.

CA hadde allerede vunnet første runde. Og at de har nådd til dette resultatet skyldes en klar ikke-voldsstrategi med det sikte å reise en folkeopinion med saklig opplysning, sunn fornuft og fantasi. De har nektet å kjøre løpet innenfor systemets rammer. "Den beste måte å få folk i tale på og få dem overbevist om en annen måte å leve på, er ved å vise det fram så folket kan føle og se på det, som noe som eksisterer konkret," mener CA-nittene.

Vår fantasi er blitt visket ut, vi tror ikke det kan gjøres annerledes enn det samfunnet har lært oss.

Christiania har vist en vei.....

Etter å ha okkupert de tomme husene på festningsanlegget i 1971, fikk CA-nittene en avtale med København kommune om å få bo der som et "sosialt eksperiment" inntil videre.

Når CA idag (med 700 innbyggere) blir stemt til rasing med de 100 mot 65 stemmer i Folketinget, dreier debatten seg om - for eller imot Christiania - en fristad som ikke er underlagt lovene som ellers gjelder i det danske samfunnet.

CA-nittene aksepterte ikke utkastelsen, og det er derfor blitt et juridisk stridsspørsmål hvordan utkastelsen skal foregå. Det blir fogden som skal avgjøre dette på et rettsmøte som nå er fastsatt til 15. april.

Meningsmålinger viser at flertallet av danskene er for å bevare fristaden. Også på bakgrunn av dette skal CA-debatten opp på ny i Folketinget i begynnelsen av juni.

Politikerne vet at de ikke uten videre kan kaste CA-nittene ut.

For det første er bruksplanene for området ennå ufullstendige og vil skape politisk strid.

For det andre føler beboerne omkring CA også at deres område vil bli tatt med i samme slengen. Blant kommunens planer for området er bl. a. forslaget om å bygge høyhus i CA's sentrale deler, samt å legge motorvei over festningsvollene. I dag er festningsvollene københavnerens eneste friluftsområde innenfor byens grenser. Beboerne allierer seg derfor med CA-nittene i kampen for å bevare områdene.

For det tredje - og det er det viktigste, er det klart at de menneskene som bor i CA, aldri vil kunne tilpasse seg det danske samfunnet, samtidig som det danske samfunnet ikke er i stand til å ta imot dem.

For Christianias livsverdi har en helt annen skala enn det moderne, effektive industrisamfunnet Danmark, og har et helt annet syn på mennesker i et fellesskap.

HAR VI BRUK FOR 1. MAI?

1. Mai har som kjent en viss bytteverdi for pølseselgere, restauranter og kapital-restauratører i de såkalte sosialistiske statene. Men har dagen egentlig bruksverdi for revolusjonære?

Hvilket tog skal du gå i? Hvis du er Kvinnefronten på Ullevål Sykehus skal du sjølsagt gå i Faglig 1. Mai Fronts tog, fordi "Vi kan ikke gå i eit DNA-tog 1. mai. Det er dei som står bak den harde rasjonaliseringa her på sykehuset, sjå på dei sving i abortsaka, dette syner at DNA er ingenting for oss" (Klassekampen, onsdag 21. april). Skjønt enig. Men det intervjuobjektet Tone Roald ikke sier, er at Kvinnefronten stort sett bare er representativ for AKP-jenter, og AKP-ere går sjølsagt i et sekterisk AKP-tog, for å styrke "klassekamplina", et uttrykk som dekker over småborgerlige innfall, lønnskamp-fetisjisme og støtte til Kinas reaksjonære, høyst arbeiderfiendtlige utenrikspolitikk. Og så alle krava da.

Og hvis du er SV-er og bor i Oslo får du helt sikkert mageknipe denne dagen. I Bergen har KAG, SVs revolusjonære alibi, sammen med endel studenter og progressive BMV-arbeidere pressa gjennom Sosialistisk Front uavhengig av AP. Men i Oslo skal altså marxistene i SV vandre sammen med Aspengren & Co samt musikk-korps, for liksom å understreke at dette er en borgerlig høytidsdag. Med hule, intetsigende paroler. SVs oppførsel på 1. mai fortjener ikke anna enn AKPs hets. Men hva med oss frihetlige revolusjonære?

FAFS (Føderasjonen av Anarkister/Fri, Sosialister) er som kjent oppløst, og arvtagerne i Studieforbundet kommer neppe til å foreta seg noe overskridende. I Sverige stiller avdøde FAFS' nærmeste slektning, Forbundet Arbetarmakt, sammen med KAF (trotskistene) og Forbundet Kommunist i "Rød Front for Arbetarmakt" som har full parolefrihet for de deltagende organisasjoner.

Dette toget vil sikkert samle et tusentall mennesker både i Stockholm og Göteborg. I Norge eksisterer som kjent ikke ennå noen basis for et slikt bredt sosialistisk tog. Nå gjenstår bare DNA/SV-skuespillet, som sikkert vil resultere i at

mange Blindern-revolusjonære i USV holder seg hjemme, og så AKPs altomfavnende omsorg for Jøtul-arbeiderne, Hitra-bøndene og Kinas høyere byråkrati.

Hva kan vi skikkelige revolusjonære gjøre med dette? Foreløpig lite, delvis på grunn av at ingen revolusjonær organisasjon finnes her til lands, og delvis fordi klassekampnivået i Nord-Europa er nede i en bølgedal. AKP har som kjent en dogmetro, tildels ferdigprodusert (Made in Peking)-ideologi som heile tida "å utnytte enhver kamp og ikke-kamp for å reproducere seg sjøl. Dette gjenspeiles i Faglig 1. Mai Fronts endeløse parolerekke og den religiøse mentaliteten som aktivistene der legger for dagen, sjøl om gløden var større i fjor.

Herregud, der er nok av viktige kamp-saker: IEA, Abort, Kleppe-pakken... men når disse sakene ikke blir satt i sammenheng med det endelige målet - det klasse-løse samfunnet: Arbeiderklassens frigjøring fra arbeidslaveriet og menneskehetens frigjøring fra det totalt dominerende vare-skuespillet, vil sjøl de kraftigste parolene fungere reformistisk. Vi er nødt til å gå til tilbake til det historiske utgangspunktet for 1. Mai, som en frigjøringsdag for proletariatet, og derfra vinne en historisk forståelse for kapitalismens utvikling til en tilstand som dominerer alle livets plan, for å skjønne at vi trenger så mange 1. mai-dager som mulig, dvs: Konkrete alternativer til dagens elendighet og kontinuerlig kamp mot alt og alle som forsøker å demme opp denne frigjøringsprosessen. Husk: Kapitalen absorberer alt som ikke retter seg mot kapitalens totalitet, og vil gjøre det helt til monopolene ødelegger alt alt liv på kloden, om vi ikke våkner NÅ.

1. Mai kan - særlig når arbeiderkampen kommer opp på et sør-europeisk nivå - ha en funksjon som oppsummering og kulminasjon på revolusjonære oppsving. I Oslo og Norge 1976 er den ikke annet enn vårens daueste skuespill.

Men kikk etter revolusjonære på 1. Mai. Vi skal ikke dra til Hovedøya.....

El Desperado

Se videre midtsidene.

Jaap van Huysmand minde

Stort utvalg i anarkistisk, frihetlig sosialistisk og motkulturell litteratur. Skriv etter bokliste (legg ved 3kr i frimerker) eller stikk opp om mellom kl. 16 og 19 mandag-fredag, 12-17 lørdag. Adr.: Hjelms gt. 3, Oslo 3.

Sett penger inn på støttefondet! -15kr: jevnlig oversikt over nye bøker vi får inn

50kr: tilbud om billige bøker

100kr: 10%rabatt på alt du kjøper

500kr: samme som ovenfor

Heksene marsjerer igjen

Kvinnedagen ble innstiftet av Clara Zetkin i 1910, men i Norge har den vært lite kjent. Kvinneforbundet har faktisk vært de eneste som har feiret dagen, og det uten at mange fikk høre om det. Avisene brydde seg lite med å informere om den slags begivenheter. Men med oppblomstringen av kvinnekampen i begynnelsen av 70-årene fikk også 8. mars sin renessanse. Plutselig fikk vi høre at vi hadde en egen kvinnedag - men vi har nok vært litt i villrede om hvordan vi skulle feire dagen.

Så feiringen av denne dagen har fulgt de vanlige sporene etter andre "store" dager: taler og bekransninger, demonstrasjonstog og stormøter. Forskjellen har vært den at det denne dagen for en gangs skyld er kvinner som er blitt bekranset, og kvinner som har talt store ord.

Særlig revolusjonerende har kvinnedagen altså ikke vært. Vi har stilt opp på Camilla Colletts grav, vi har gått i tog, og hørt på taler. Og så har vi gått hjem, frustrerte, uten egentlig å vite hvorfor, men med en anelse om at dagen kunne ha vært annerledes for oss og alle de andre jentene som hadde forventninger til dagen.

Vi er ganske enkelt blitt lei av den tradisjonelle feiringen. Dagen er vår! Vi vil feire den på vår egen måte, og det som er viktig for oss på en slik dag, er kanskje først og fremst å skape en følelse av søstersolidaritet.

Vi har ikke noe imot at Camilla Collett blir hedret. Og nettopp på Kvinnedagen syns vi det er naturlig at de forskjellige grupper av kvinnebevegelsen bruker dagen slik de helst vil. MEN - istedenfor å være tilskuer til andres ofte svært så etablerte arrangementer, vil vi også si det vi vil ha sagt denne dagen.

Vi prøvde oss fram i år, vi forsøkte å gjøre nye ting, markere kvinnedagen på vår egen måte. Vi kommer til å prøve

igjen neste år - og kanskje på en bedre måte.

Pornoaksjon

Vi har sett oss lei på pornobutikkene som uhindret får lov å selge kvinnekropper til sex-hungrige Oslo-menn. Noen jenter fant ut at de ville bruke Kvinnedagen til å reagere. Og fem-seks pornosjappeinnehavere fant grunn til å tilkalle politiet da de kom på jobb den 8. mars: Vinduene var vakkert dekorert for anledningen, overmalt med kvinneverker og slagord og solid opplimte plakater. Det tok seg svært delikat ut med "Slutt å selge kvinner" foran Lek og Rapport.

Midt på natta skjedde det, og ett av stedene var det en nabo som reagerte, tok nummeret på bilen som jentene brukte og ringte til politiet.

Og - mens det før om årene har vært umulig å tilkalle avisenes oppmerksomhet når kvinnene har gått til ulike aksjoner, fikk porno-aksjonen kjempeoppslag i Oslo-avisene. Det var bare det at den som kom fram i avisene var den stakkars porno-eieren som fikk vinduet sitt tilsølt. Han klaget sin nød på denne måten: "Kvinnene må gjerne demonstrere for sitt syn, men jeg kan ikke godta hærverk."

"Kvinnene har ingen grunn til å føle seg provosert, det er bilder av både menn og kvinner i pornobladene," sa den forutrettede pornograf bl. a. Han kunne også opplyse at "jeg har flere kvinnesakskvinner som kunder". (Et nytt alibi?)

1000 bind

Alle kvinner menstruerer en gang om måneden, men hvem snakker om det? Det gjør bare arbeidsgiverne som argument

for ikke å slippe kvinnene inn på bedriften, og reklamebyråene når de forsøker å gjøre oss "akseptable" på tross av den ekle, grisete og kvalme menstruasjonen. (Eller som de siste Tampax-reklamene, som prøver å late som om menstruasjonen er noe morsomt å spennende. Ny vri.)

De aller fleste jenter opplever menstruasjonen slik næringslivet og reklamen har presentert den for dem: som smertefull og ekkel, som en ubehagelig påminnelse om at de tilhører det svake kjønn.

Dessuten er menstruasjonen en nokså kostbar affære...

Men nå vil vi ikke tie ihjel vår egen kroppsfunksjon lenger! Vi har en visjon om at menstruasjonen IKKE er så jævlig som vi har hørt. Vi tror at den kan bli en naturlig og til og med hyggelig del av livet vårt. Og for at vi skal få en annen holdning til kroppen vår og menstruasjonen vår, må vi slutte å godta den avskyen som mannssamfunnet har pålagt oss.

Ei gruppe jenter laget en aksjon om nettopp dette på Kvinnedagen. På forhånd hadde de kjøpt inn bind for over 800 kroner, og brukt en hel del nattetimer på forarbeidet: På hvert eneste av bindene hadde de skrevet: "Er ikke dette ekkelt? Saba Vampyrfabrikk tjener grovt på oss. 119 millioner kroner betaler norske kvinner i blodavgift hvert år. Hilsen menstruerende kvinner i Norge."

Jentene var nokså engstelige da de skulde ut og dele ut de 900 bindene i Oslo om formiddagen. De hadde forberedt seg på avsky-erklæringer og sinte reaksjoner når de beveget seg inn på et område som nesten er tabu. Men det viste seg at de hadde undervurdert kvinnene: De fleste reagerte positivt, og skjønte poenget med aksjonen. (Og flere mannfolk ble lange i maska da de oppfattet at gratis-utdelingen ikke gjaldt dem...)

Jentene møtte respons, men aksjonen

Heks på polti, storting, slott!

var kostbar. Stadig flere skjønner betydningen av å skrike ut om nettopp dette området av kvinneundertrykkelsen. Men hvordan skal vi angripe problemet? Vi er stadig på jakt etter nye innfallsvinkler for aksjoner. For akkurat gjennom slike aksjoner som dette har vi sjansen for å komme på talefot med alle kvinner. Liten vits i å sitte hver for oss og beklage oss over bindprisene...

Heks!

Om ettermiddagen: Heksetog. Tredve jenter på sykkel og iført de fæleste hekseantrekk. Tredve jenter som skrek seg hese på hekserop. De sykla vilt rundt i byen, stoppet foran stortinget og hekset representantene. De stormet Dagbla' hvor rasende journalister kom ut og ropte at de satt i møte.

Politiet var tydelig forvirret over opp-
toget, og da de prøvde å stanse det, fikk
heksene uventet sympatierklæringer fra
publikum på Karl Johan.

De sykla videre med politiet i hælene.
De danset ringdans rundt Bjørnsons bronse-
lik utenfor Nationaltheateret og hekset
også ham. Og sykla videre, stadig med
politiet i kjølvannet.

En journalist fulgte etter og spurte om
hensikten med aksjonen. Han fikk ikke noe
svar. Og blant folk som så opptrinnet kom
det tydelig fram blandede reaksjoner, no-
en muntre, noen sure, og noen uforståen-
de.

Dette var kanskje svakheten med hekse-
aksjonen. Kanskje det hadde vært riktig-
ere å gi folk en skikkelig informasjon om
hva jentene ville. Selve aksjonen var kan-
skje heller ikke godt nok forberedt på for-
hånd, og bl. a. fikk de ikke besøk alle
de stedene de gjerne ville ha hekset den
dagen. (Dagbla' ble valgt ut fordi avisa
er en sentral og god representant for det
verste i det "liberale" mannssamfunnet.)

Det har vært hekseopptrinn før i Oslo,
og da har jentene delt ut løpesedler hvor
de har forklart hva heksene sto for, og
hvorfor hekse er et (positivt) symbol på
kvinnekampen. Folk som så hekseopp-
toget i Oslo kvinnedagen og ikke kjente til hek-
saks symbolikk, måtte nødvendigvis få et
forvirret inntrykk av aksjonen.

Dette problemet hadde også jentene dis-
kutert på forhånd, men de valgte å la ak-
sjonen bli et utløp for opplådet aggresjon.
Gjennom rollen som heks kunne de vise at
de VAR rabiater, at de VILLE reagere med
aggresjon på det de må tåle hele året i-
gjennom.

Om heksetoget slik det ble var den rik-

Heksene passerer Trefoldighetskirken 8. mars.

tige måten å gjøre det på, er et annet
spørsmål. Også her må vi bare prøve å
finne nye og riktigere veier - til neste
kvinnedag og til ellers og overalt hvor
jentene vil si fra. DET må vi bli flinkere
til!

To tog

Det var to kvinnetog i Oslo i år. Kvinne-
fronten kunne ikke gå med på de andre
organisasjonenes krav om parolefrihet.
Og kanskje var det uunngåelig at de skil-
lelinjene som vi vet er der, kom fram på
en slik måte. Selv om Dagbladet gasset
seg i oppslaget "Kvinne er kvinne verst".

I samarbeidstoget gikk kvinner fra alle
floyer unntatt den marxist-leninistiske.
Og - det var mulig å samle troppene av

søstre som innbyrdes nok var uenige om
hvordan kvinnekampen skal drives,
men allikevel kunne stille seg solidariske
med hverandre.

Alene hjem

Slik er vel stempingen for mange - ETTER
kvinnedagen:

Du går alene hjem. Litt mer ensom enn
før: "heller ikke kvinnedagen, kvinnebe-
vegelsen hadde noe å gi". Du så noen
muntre jentegrupper som tydeligvis had-
de hverandre og et sted å gå, men som
litt alene og uten fotfeste i kvinnebeve-
gelsen er det vanskelig. Selvfølgelig er
det festmøte å gå på, men å lytte til ap-
peller og taler av dyktige, veletablerte
kvinner, hjelper ikke så veldig på isola-

Heks på faens mannskomplott!

...messenager).
Heks (av t. *Hæra*, trollkvinne). Forestillingene om at visse mennesker, særl. kvinner, gjennom trolldomskunster kan tilføie sine medmennesker skade på liv, eiendom o.l., er almenmenneskelig og utbredt på lavere kulturstadier. (Se *Magi*.) I middelalderen fikk disse forestillinger øket kraft (og aktualitet) da de blev forbundet med troen på **djevelen**. Trollkvinnene, h., var ikke lenger bare onde, de hadde forsvoret sig til djevelen og feiret de frykteligste orgier sammen med ham (**heksesabbat**). Seksuelle fantasier hadde en viktig del i denne forestillingskrets. Ved tydning av normale drømmeopplevelser e. p.gr.a. hallusinatoriske sansebedrag (se *Hallusinasjon*), vel som oftest på hysterisk grunnlag, gjorde enkelte mennesker «bekjennelser» om slike forvillelser. I N. øtok hekseforestillingen også mange av asatroens avblekede skikkelser. En pavelig bulle *Vox in Rama* 1233, viste de første spor av heksetroen, men fast plass i kirkelæren fikk h. først innen skolastikken, idet Thomas av Akvino begrunnet læren om *incubus* (s.d.) og *succubus* (s.d.). Paven bekreftet denne lære 1484 i inkvisisjonen (s.d.) fj

«Forsvoret til Djevelen»

Over 30 millioner kvinner ble i løpet av 150 år torturert, brent eller utryddet på andre bestialske måter. De ble drept i guds navn som kirkesamfunnets farlige fiender. De ble stemplet som onde, som Satans elskerinner, som mordersker og som en fare for alle levende vesener. Og så stor var det ondes utbredelse at hele landsbyer ble lagt øde, til og med enkelte menn ble brent som hekser.

Og helt fram til vår tid har dette vært en av historiens mest fortidde og mystifiserte hendelser, - for hvem var alle disse kvinnene, og hvorfor var de så truende for det stadig mer autoritære og undertrykkende mannssamfunnet? Frie og kunnskapsrike mennesker er farlige, og det var ofte tilfelle med disse kvinnene.

Det var kvinner, sterke nok til å leve selvstendig, og kanskje sette seg ut over vanlige normer (som var helt nødvendige for kirken).

Kvinner med store kunnskaper i naturmedisin og annen vitenskap eller kvinner som rett og slett utmerket seg som person-

ligheter. Alle disse måtte vekk - og da benyttet man seg av folks angst for helvete og alt overnaturlig.

Mange ble også angitt som hekser av uvenner eller etter krangler og ofte p.g. a misunnelse. Dette visste kirken --: Likeledes var det en grei utvei til å kvitte seg med fattige tiggerkvinner. Man drepte dem, og befridde samfunnet for ubehagelige byrder.

Dette er vel den grusomste kvinneundertrykkelsen historien kjenner til, og dessverre fortiet, men helt nødvendig for at kirken skulle få den makt de senere økte. Og - for å presse kvinnene inn i deres stadig forverrede slaveroller.

Kvinnene har begynt å ta opp kampen for å bli frie, selvstendige, og ikke lenger en nødvendig, kontrollert del av patriarkatet. Mannssamfunnet har "glemt" heksene, men det har ikke vi. Det er viktig å huske og forstå hekseprosessene, for de viser oss med hvilken brutalitet fallos-samfunnet kan angripe kvinnene.

Hekseprosesser mot kvinner er forøvrig heller ingen ukjent ting i våre dager.

(Forts. fra forrige side.)

sjonen. Dessuten hører du på slikt hele året, hvorfor så på 8. mars...

Kunne ikke denne dagen brukes til noe annet, til noe morsommere og mer kontaktskapende? 4-5000 kvinner gikk i samarbeidstoget, 500 kom på festmøtet. Hvor gikk de andre, og hvor er alle sammen resten av året? Hvorfor kommer de ikke f.eks. på kvinnehuset?

I år var vi blant de "heldige". Vi hadde vår kvinnegruppe, og sammen gikk vi ut og spiste og festa. Etterpå gikk vi på Kvinnehuset hvor det var fest - vi visste at det var åpent der, vi kjente stedet og

var trygge på å gå dit. Men hvor mange av kvinnene var det?

Hvordan bryte isolasjonen? Hvordan få alle til å føle at kvinnebevegelsen tilhører alle grupper og ikke bare en snøver "elite"?

Kvinnekampen er ikke bare appeller og paroler. Kan vi ikke til neste år leie en kjempesal og la toget marsjere rett inn -

og så ha dans og fest (NB: kun for kvinner).

Det ville være morsommere og litt mer kontaktskapende enn enda en gang passivt å la andre snakke og underholde.

La 8. mars heretter være dagen da alle kvinner underholder seg sjøl - og andre kvinner. På sin egen måte.

Berit & Mari

PROTEST MOT EKTE FILM-MORD!

"Vold mot kvinner er en etablert og akseptert form for underholdning. Denne filmen er en logisk forlengelse av Hollywood-filmene som bygger på ydmykelse og forakt for kvinner".

Dette sier ei kvinne som protesterte mot visnings av filmen "SNUFF" (snitte, skjære) i New York for noen måneder siden. Denne og lignende filmer slutter nemlig med EKE KNIVSTIKKING -MORD, noe dreieboka sjølsagt ikke sier et ord om.

Her i Norge har Kriminaljournalen slått opp denne nye trenden innen pervers spekulasjonsfilm på vanlig sensasjonshungrig måte. Derfor bringer vi her et sammendrag av en artikkel fra nyhetsbulletinen Liberation News Service i New York:

I februar sendte Monarch Releasing Corporation denne filmen ut på markedet, og den vakte straks protest fordi publisiteten henger sammen med at ei kvinne virkelig blir myrdet i løpet av filmen.

Flere hundre kvinner og menn demonstrerte hver natt i ei uke foran kinoen der "Snuff" blei vist. Filmene blei markedsført som "Filmene de sa man ALDRI kunne vise... den BLODIGSTE saken som noensinne har hendt foran et kamera". Filmene som bare kunne bli lagd i Sør-Amerika... der Liv er Billig."

"Snuff's" distributører prøver å profitere på rapporter om en rekke filmer kjent som "snitte"-filmer ("snuff"-films) lagd i Argentina, der kvinner virkelig er blitt myrdet. Unge kvinner blir leid for å opptre i pornofilmer og blir så etter sigende myrdet for kamera. Disse filmene blir distribuert av organiserte kriminelle, og vises privat mot en billettpris på 200 dollars pr. stk....

"Når jeg protesterer mot denne filmen, synes jeg ikke det betyr noe om mordet virkelig fant sted eller ikke", sier ei kvinne som har sett filmene og er aktivt med i kampen mot den.

En koalisjon av diverse grupper og enkeltpersoner dannet mot filmene demonstrerte hver kveld i over ei uke utafor det godt bevoktede kinolokalet. Den 18. februar aksjonerte demonstrantene mot kontoret til "Snuff's" distributør, Allen Shackleton. Kvinner i andre byer har også aksjonert mot "Snuff". Feminister i Philadelphia, ko-ordinert av Dyketactics, en radikal lesbisk feminsigruppe, greide å korte ned filmens oppsettid fra de planlagte tre ukene til 1½ dag, og har også greid å få Philadelphiaavisene til å slutte med avretting for den.

DEMONSTRASJON I NEW YORK MOT "SNUFF": FILMEN MED "EKTE MORD".

Det hører med til historien at det amerikanske politiet "har vanskeligheter" med å gripe fatt i svina. Årsaken er at de fleste filmene sikkert er produsert utenlands, og derfor rammes de ikke av amerikansk jurisdiksjon. Eller er det bare Mafiaen som holder sin vernende hånd over dem?

"Jeg tror det er farlig å se filmen adskilt fra det som film og TV og mestparten av populkulturen kjører på", påpeker ei kvinne. Hvis kvinner ikke skjønner at de er i fare og kan uttrykke sinne over

dette på en effektiv måte - så vil bølger vokse" (LNS)

Dagbladets pornosider er ennå ikke så "avanserte". Men det er sannelig en dekadent kapitalisme vi har å gjøre med, og kvinneforakten og spekulasjonen over menneskelige primærdrifter og samfunnets ødeleggelse av grunnlaget for at de skal bli tilfredsstillt på en naturlig måte, den er i bunn og grunn den samme, det dreier seg bare om gradforskjeller. At slike ekstremiteter må til for at vi skal våkne, sier jo litt om fremmedgjøringa..

ED

EKSTREMISTEN

IKKE-
LENINISTISK

REVOLUSJONÆRT
TIDSKRIFT

HJELMSGT 3, OSLO 3.

Å BO I EN POLITISK AKSJON...

I midten av mai kommer det tidligere Læregutthjemmet i Pilestredet (34/36) til å bli jevnet med jorda, til fordel for et glattpolert betongbygg. Det er nå definitivt sikkert at huset kommer til å bli revet, sjøl om okkupantene ikke vil gi seg uten kamp.

Nå, på tampen av den 8-9 måneder lange okkupasjonen, er det på tide å gjøre opp status, ikke bare for okkupasjonens politiske ringvirkninger, men også for "Kommunens" indre liv. Det sier seg sjøl at tilværelsen i et slikt massekollektiv ikke har vært problemfri. Her presenterer vi en av okkupantenes syn på det som har skjedd, og problemenes årsaker.

At problemene vi har gjennomgått er sjølsagte, kommer som en naturlig følge av at vi alle er oppdratt i og påvirket av det store borgerlige samfunnet utafor vinduene våre. Man kvitter seg ikke med alle borgerlig-"individualistiske" oppheng og tanken på mors kjøttkaker og hvite tornado på tre kvart år. Dessuten har ikke Pilestredetkommunen (heretter: PK), i motsetning til det atskillig større Christianiakomplekset i København, noe indre "næringsliv" som "kommunardene" kan brødfø seg av-dvs: Ingenting som gjør at kommunen tenderer mot en sjølforsynt enhet. De fleste har stort sett vært sysselsatt i den kapitalistiske produsjonen mens vi har bodd i PK, med alle de frustrasjoner og nevrosen det medfører. For det tredje ligger huset vårt midt i Oslos kapitalistiske kjerne, med bl.a. Gjensidige, Shell og det jævla SAS-hotellet som nære naboer. Dette har uvilkårlig satt sitt preg på vår daglige tilværelse.

Men årsakene til de indre stridighetene er mange. De som ligger klare i dagen, er den store variasjon av mennesketyper som er kommet inn i det tidligere Læregutthjemmet, "uønskete elementer" som enkelte okkupanter har trukket med seg og de ytterst varierende definisjonene av hva politisk arbeid i okkupasjonssammenheng må være.

SMELTEDIGEL

Vi 20 som flytta inn i det tidligere Læregutthjemmet 25 august i fjor var stort sett politiske aktivister sentrert rundt Hjelms gt. 3 og anarkistføderasjonen. Dessuten, endel venner av oss som vi stolte på i poli-

itisk sammenheng. Seinere har ca. 1/3 av de egentlige okkupantene flytta ut pga frustrasjon over perioder med avpolitisering og miljømessig kaos. Konfliktene har vesentlig skapt skiller mellom de egentlige okkupantene og endel av dem vi tok inn for å fylle husets 35 rom.

De første månedene var prega av en optimistisk beleiringsstilstand med utadretta politisk aktivitet, sjøl om de daglige allmøtene etterhvert holdt på å ta knekken på alt initiativ og overskudd, særlig for det mindretallet som jobba på den tid. Etterhvert blei også Allmøtet (husets høyeste organ) en ukentlig foreteelse. Snart skjønte vi at Allmøtet i seg sjøl kom til å bli et stridens eple. Endel okkupanter var temmelig uvant med organisatorisk arbeid, og fungerte derfor noe kaotisk den første tida.

DETTE HUSET ER OKKUPERT AV BOLIG-SØKENDE!

Adskillig verre var det faktum at Allmøtet i praksis skulle være husets høyeste organ, ikke bare en papirtiger. Enkelte hadde vanskelig for å forstå hvorfor man ikke spontant kunne følge sine individuelle ønsker i alt og ett, og stemninga på møtene blei lenge prega av trøttende oppklaringsmanøvrer.

Vi satt i gang praktiske dugnader i helgene, og de fleste deltok med iver. I en sånn gjeng vil det alltid være noen praktiskere og noen kløner ("anarko-teoretikere", blei de gjerne kalt), men maling, vasking etc. kunne alle delta på.

Folk var "hypp på" å utveksle ideer og lære andre, ikke-konformistiske individer å kjennne. Her fant man frihetlige revolusjonære, små-psykedelikere, en fremmedlegionær med allsidig revolusjonær bakgrunn og tilogmed en trotskist. Det beste man kan si om PK's indre liv er at det heile tida har vært et kaleidoskop av konstruktive ideer, sjøl om tiltaket til å overføre dem til praksis ofte har vært mangelfull, og til tider gikk opp i røyk. Mange politiske aksjoner har utgått fra PK, men etterhvert blei folk mer opptatt av sine hverdagslige problemer. Forsøkene på å tackle disse har avogtil gått veien om en slags gruppeterapi, men har ofte lidd under mangel på forståelse fra andre okkupanter.

Men tilbake til nyinnflytterne. Listene over folk som ønsket å ta del i prosjektet vårt omfattet snart 30-40 navn, og langt utover høsten var nye innflyttere et fast punkt på allmøtets dagsorden, delvis fordi vi måtte avvise mange søkere som ikke kunne innfri de politiske kravene, samt endel gatefolk som syntes det var "fett og kult" å bo i kommunen, og delvis fordi PK blei et slags "Hotell Gjennomtrekk" med en nokså brutal overgang fra avskjærmet hybeltilværelse til en alternativ smeltedigel som etterhvert tok mer preg av Oslos gatemiljø. Ja, nå er jeg inne på brennbart stoff.

BLÅS OG SEKTERISME

Opptakelsen av nye okkupanter bar i begynnelsen preg av "trotsbekjennelse", i følge en av dem som slapp gjennom nåløyet. De magiske formulene var "støtter den politiske aksjonen" og "godkjenner allmøtet som høyeste organ". Helst ville

vi bare ta inn folk som flere okkupanter kunne garantere for, men vi ville på den andre sida bli raskt ferdig med innflyttingsprosedyren, og vi brant oss på det. Allerede to uker etter okkupasjonens start måtte vi ekskludere to mennesker fordi de ikke overholdt stoff-forbudet. Akkurat da så vi konturene til to linjer i vurderinga av de hussøkende, men vi trodde at det bitre oppgjøret med de to skulle markere slutten på den slags problemer. Vi tok inn endel tidligere hasjfriks som vi trodde hadde "kula ned opplegget", og som trenge et mer aktivt miljø. Enkelte av disse avgjørelsene fikk vi stri med i mange måneder. Mange nye okkupanter-folk som ikke hadde organisatorisk politisk erfaring, men var sterkt opptatt av boligsaksyntes at enkelte "politiske folk" var altfor stivbeinte i tolkninga av husreglene, og hevda også (med atskillig bedre argumenter) at enkelte av oss oppførte oss sekterske. Dette faktum må delvis sees på på bakgrunn av den frusterte stemninga som rådde innafor den frihetlige rørsla, og et anna viktig moment er at en i de første kaotiske månedene primært omgås dem man kjenner best og har mest til felles med. Klikktendensene florerte likevel færetuende mens den første idealismen falmte, og skuffelsen over mangel på enhet fikk mange politiske aktive til å trekke seg inn i (ofte sløvende) sjøloppatthet (les:-digg).

SPLITTELSE

Utpå høsten blei stemninga virkelig ladet. "Den politiske fløya" (ca. halvparten) begynte å avholde hemmelige fraksjonsmøter, fordi vi innså at utflyttinga (som bl.a. besto i at "friksen" slapp inn nærmest hvem som helst, og aller helst den sløvste delen av Karl Johans filleproletariat) ville føre hele opplegget ad undas. Fraksjonsmøtene var objektivt nødvendige, men vi oppnådde ikke stort anna enn å utdype skillet. Et par eksklusjoner gjorde ikke lufta reinere. Kjerneproblemet var etter mi mening mangelen på kommunikasjon. Vi, den politiske fraksjonen, klarte ikke å opptre på en måte som skilte oss KVALITATIVT fra den tradisjonelle venstresidas en-dimensjonale firkantethet, og enkelte av "de andre" var altfor bundet til sine kjøpphester til å gidde å høre skikkelig etter hva preiket vårt besto i. Allmøtene utviklet seg til ville bikkjeslagsmål, og en okkupant foreslo at de to fraksjonene valgte hver sin fløy av huset og murte igjen passasjen. Apatien blant enkelte førte desverre til at vi avogtil ga faen i praktiske gjøremål.

Noen prøvde å opptre som meglere, og såkalte affinitetsgrupper blei foreslått. Rundt juletider blei stridsøksa gravd ned, av trivselshensyn, og det la faktisk grunn-

laget for meningsfylte dialoger. Men blåseproblemet forsvant ikke, og de "harde" blei fortsatt oppfatta som huspoliti. At vi dessuten, særlig i vinter, blei plaga av noen helt skakkkjørte speednarkomane med jevne mellomrom (knusing av vinduer etc) og måtte tilkalle purken for å opprettholde ro&orden, blei dråpen som fikk enkelte til å flykte.

VÅRTEGN

Stemninga blant de gjenværende (like mange som i høst) er på tampen av okkupasjonen langt fra så apatisk som for noen måneder siden. Den nye given har bl.a. resultert i "Åpne Dager" da okkupantene viste de overraskende mange interesserte at PK hverken er et grisehus eller ei hasj-bule (slike rykter har versert i visse kretser, og ei fjær er blitt til fem høns..). Kunstutstillinger, Kvinneutstilling og bladet PK-filla viste på forskjellige måter hvilke kreative evner som er opplagra hos Pilestredetkommunens innbyggere. Den utadvendte politiske aktiviteten har også tatt seg opp igjen.

Av det foregående vil nok enkelte tenke at okkupasjonen av Læregutthjemmet og okkupasjoner i storbyer generelt må være en stor nervepåkjenning. Men sjøl om tilværelsen midt i et hav av betongklosser ofte har vært hard, også på grunn av den kapitalistiske virkeligheten utafor, har utvilsomt alle beboerne henta masser av inspirasjon som kan trekkes fram når det blir nødvendig. Vi har innsett vanskene med å fungere i kommunistiske former, både praktisk og fysisk, men på mange måter har det gått over forventning. Proporsjonene tatt i betraktning har nok problemene

våre vært like store som Fristaden Christianas, men vi har også levd tettere inn på hverandre. Denne intimiteten har ofte ført til at vi bare har hatt valget mellom å holde hverandre i hendene eller hugge lenkene over. Det at vi tross alt har fått "Kommunens" økonomi til å fungere, burde jo være en positiv pekepinn. Skal jeg trekke fram noen spesielle positive sider ved PKs indre liv, må det bli den enestående gjestfriheten, samt tendenser til vill, surrealistisk humor som enkelte kretser i huset har utvikla. Disse to momentene i PKs hverdagsliv har vært til enorm hjelp for de av oss som har opplevd kapitalismens krise som ei personlig krise nettopp i dette saneringsdømte huset. Retretten til kjernefamilien og sosialdemokratiets pseudo-trygghet er blokkert for oss.

Det er langt fra noen enhetlig gjeng som vil stå steilt mot onkel purk engang i april eller mai. Vi har imidlertid tatt opp kampen mot mange av de borgerlige opphengene som har ført til konfliktene..

Jeg håper disse betraktningene kan være til hjelp for framtidige okkupanter, for å unngå smitte fra barnesykdommene, og for å skjerpe sansen for proporsjoner når man går til dette viktige og riktige skrittet.

Arnstein Bjørkly.

Vokt Dem for Rettsapparatet!

Av Syphilia Morgenstjerne

De kom på turistvisum til Fornebu. De ble stoppet i passkontrollen. Fikk ikke slippe inn i landet. Med hjemmel i Fremmedlovens § 11 kunne politiet nekte dem adgang fordi de så ut som om de hadde tenkt å søke jobb i landet.

Dette - et av de mest makabre utslag av retts-usikkerheten for utlendinger i Norge - tok slutt i høst. Blant annet ved hjelp av fremmedarbeidergruppa ved Juss-Buss.

Nå blir ikke folk stoppet i passkontrollen lenger selv om de er mørke i huden og ser fattige/arbeidssøkende ut. Men eksempelet viser tydelig nok den forvirringen - og de mulighetene for praksis - som loven og forskriftene for fremmedarbeidere etterlater.

Fremmedarbeidergruppa ved Juss-Buss har gått inn for både å hjelpe fremmedarbeiderne i enkeltkonflikter og gi dem informasjon om norske rettsforhold. De gjør en bra jobb - og sier selv at det er som å pisse i havet.

Gruppa er svært forsiktige med å uttale seg om politiet og rettsvesenet i Norge og deres behandling av utlendinger. Forklarer det med at Juss-Buss står mellom barken og veden: De skal løse fremmedarbeidernes problemer på den best mulige måten, skaffe presedens for en bedre behandling av dem i framtida, og det må skje i samarbeid med ulvene.

NEKTES OPPHOLDS TILLATELSE

Det er to slags konflikter Juss-Buss oftest må rykke ut og hjelpe fremmedarbeiderne med. Begge er like håpløse å komme ut av hvis man ikke kan hente hjelp hos noen som er vel bevandret i lovparagrafer. Det er bråk når det gjelder ansettelse og arbeidsforhold, og direkte konflikter med fremmedpolitiet.

Når det gjelder ansettelsesforhold er det ikke sjelden at det forekommer ulovlige kontrakter. Det er selvsagt arbeidsgiveren som tar initiativet til det - og det er også han som tjener på det, mens den ansatte løper den største risikoen.

For hvis det blir oppdaget mister fremmedarbeideren oppholdstillatelsen med det samme. Arbeidsgiveren får en lett bot. Noe som tydelig viser forskjellen mellom stor og liten i maskineriet...

Hvis purken får snusen i at en fremmedarbeider har gått ledig vel lenge/hvis en utenlandsk student har vanskelig med å følge eksamens-mønsteret til punkt og prikke/hvis fremmedarbeideren ikke har skjont alvoret i skjema-frister og informasjonsplikt (som naturligvis er streng bare den ene veien)/eller hvis han kommer med uriktige opplysninger til purken - da er ikke veien lang til å bli nektet fortsatt oppholdstillatelse i riket. Dett er en kurant reaksjon fra myndighetenes side - i motsetning til regelrett utvisning (som er en streng straffereaksjon). Men virkningen er den samme.

TOLK DET SELV-REGLER

Reglene for innvandring og oppholdstillatelse er så vage og intetsigende at det

er opp til hver enkelt å tolke dem. Derfor avspeiler også den måten disse reglene praktiseres på, politiets holdning.

Hva gjør så Juss-Buss? De får uklarhetene til å tale til fremmedarbeidernes fordel. Når de har fått medhold i en sak blir forskriftene gjerne endret på, slik at bestemmelsene er klarere (strengere?) til neste dyst med lovverket.

-Det det i aller første rekke står på er å få gitt utlendingene skikkelig informasjon om rettsforholdene i det landet de skal leve i, om fyllgruber og muligheter, om rettssikkerhet og hjelp.

Juss-Buss-gruppa har kontor i fremmedarbeiderforeningen, og mange kommer dit for å få hjelp. De fem i gruppa tar seg av omtrent 60-70 henvendelser hvert semester. I de fleste sakene går de samme problemene igjen: det er misforståelser, usikkerhet, språklige og kulturelle forskjeller og et skrikende behov for å få litt hjelp hos noen som kjenner systemet og skjønner problemene.

INNVANDRINGSSTOPP ??

Det er en kjent sak at innvandringsstoppen er en ren manøvrering. Forskjellen fra før er at nå får vi bare de utlendingene til landet som staten ser seg best tjent med. På det siste halve året har 1100 fått dispensasjon fra bestemmelsene - og det er ikke færre enn de som ko inn i landet på et halvt år FØR innvandringsstoppen.

Ved siden av koner & barn til de utlendingene som allerede er i landet og norskfødte utlendinger, er de felteste rubrikkene: arbeidskraft som landet har særlig behov for, vitenskapsmenn og kunstnere. Innvandringen er ikke blitt min-

Fremmedarbeiderne i Norge

FØR BLE UTLENDINGENE KASTA UT PÅ FORNEBU, NÅ BLIR DE KASTA UT GJENNOM HULLENE I FORSKRIFTENE

dre - den er blitt "nyttigere". For staten og næringslivet.

At de lovene og forskriftene som gjelder for innvandringen, lar seg tolke i mange retninger, er også en kjent sak. Mest betegnende er § 11 i fremmedloven. Utlending skal nektes adgang til riket "når han ikke har arbeidstillatelse og det må antas at han har til hensikt å søke eller motta arbeid i riket" eller "når det må antas at han ikke har tilstrekkelige midler til å oppholde seg i riket"... Typisk for holdningen er også følgende setning fra § 13: "...når han

under sitt opphold her i riket gir seg til å gå ledig eller drive omkring uten å kunne påvise lovlig erverv eller når det er grunn til å tro at han helt eller delvis skaffer seg midlene til sin livsførsel ved ulovlig virksomhet eller på uhederlig måte" (sic!).

Nei, da er det greiere å importere vitenskapsmenn og SAS-hotelldirektører. Dem kan man være sikre på, liksom...

INGENTING ER GJORT

En annen kjent sak når det gjelder innvandringstoppen er hovedunnskyldningen fra myndighetenes side: Grensene må stoppes til vi har skikkelige boliger å tilby utlendingene. Dette ble sagt for ett år siden og foreløpig er så godt som ingenting gjort. Noen leiligheter - eller rettere sagt senger - er stilt til disposisjon i Oslo. Kommunen har leid herligheten fra private gårdeiere som tjener rått på den måten.

Da jeg snakket med en politimann ved Fremmedkontrollen om boligproblemene uttrykte han sin store forskrekkelse over at 60 pakistanere bodde trangt i en liten leilighet ved Ankertorget. Han mente at de foretrakk å bo sånn, og det var ille. Om arbeidet - eller mangelen på arbeid for å skaffe boliger til veie - hadde han intet å anføre.

Myndighetene skulle vel ikke ha et stille håp om at når ingenting blir lagt til rette, ingenting blir gjort - så holder de seg unna, de som "må antas å komme for å søke jobb"???

Politivold på Club 7

Ved 16.30-tida på lørdag 24/4 blei Club 7s pilsidyll revet opp av en noe uvanlig slåsskamp. Tre menn i jakke og slips banka opp en anna fyr, slo hodet hans mot veggen og gulvet gjentatte ganger utafor Club 7s kontor. Dette forårsaket spontane reaksjoner hos flere gjester, og da det blei klart at de tre slips-mennene var sivilsnuter, kom sinnene virkelig i kok. Snart sto ca. 50 ungdommer og ropte "fy" og skjellsord mot purken, som tok kveler - tak på fyren, som viste seg å være en rømt fange. I mens prøvde Club 7-vaktene å roe ned det hele, og

ba den sinte flokken om å "gå ut hvis dere skal demonstrere." Det utviklet seg til en hard diskusjon om hva slags sted Club 7 egentlig var, bl. a. kunne man høre mange bitre rop som "Club 7-kapitalistene tenker bare på ølbevillinga si!" Uniformspurken kom til med 5 biler. I kampens hete spytta en av ungdommene en sivilsnut i trynet, og blei satt inn i politibilen mens han blei slått. Dette første til at ei veninne sparka en snut i ræva, og også hun spytta da hun blei kraftig slått. En av Gateavisas tilstedeværende (undertegnede) kasta seg mellom

purken og jenta da han så at blodet fløt, og blei også innbrakt, mens vi blei skjelt ut for alt mellom himmel og jord.

På Victoria Terrasse blei vi sittende 3-4 timer. De to andre fikk tiltale for vold mot politiet, mens det jo egentlig var politi som provoserte fram den spontane "volden". Gutt-en som først blei anholdt fikk flere slag i magen under oppholdet i cella, og usakeligheter som "Det er bare nordlendinger som ikke greier å tilpasse seg systemet nordpå som kommer sørover" og komplimenter som

Forts. på side 38

re erotisk og få seksuelle følger, uansett hvilket kjønn det dreier seg om?

G: De oppfatter ikke mennesket som biseksuelt, men helt som heteroseksuelt. De friske søker alltid etter motsatt kjønn, men hvis de har undertrykket sitt morshat, framelsker dette en homoseksuell tilbøyelighet. Det har med barnets kjærlighet til mor å gjøre, men hvor barnet blir til de grader skuffet over morens behandling at de ikke blir istand til å føle erotikk for kvinner. Dette oppfattes som en skade påført barnet.

I: Og når det gjelder kvinnene - de lesbiske - skyldes den legningen da farshatet?

G: Ja, men farshat er aldri så viktig som morshat. Moren er jo den som biologisk står barnet nærmest fra fødselen av, helt fra unnfangelseren for såvidt.

I: Hvordan var ditt forhold til disse tingene der nede?

G: Det er i grunnen alt dette som henger i meg fra fortiden og som stammer fra familien. Det kommunardene kalte for den slimete homoseksuelle legning er egentlig en familie egenskap. Det er ihvertfall veldig tydelig for meg. Min far skydde meg, og dermed hadde jeg bare kvinner rundt meg, bare min mor og tjenestepikene. Min mor brøt seg ikke det minste om meg, hun likte ikke sine barn i det hele tatt. Dermed oppsto det et veldig sterkt morshat hos alle oss tre søsknene, uten at vi var klar over det selv. Det gikk opp for meg etter å ha vært i AA-kommunen 5 uker.

I: Hvordan gikk det opp for deg?

G: Det var gjennom disse analysene, hvor du blir slått og gnidd og kilt og rystet og fiket opp, og du blir helt ute av deg skjønner du, man kommer så dypt i sine egne følelser. Og når du kommer så dypt, vender du på en måte tilbake til liknende tilstander som da du var barn. Da først gikk det opp for meg hvor fælt det hele hadde vært. Og jeg fikk en avskyelig følelse for min mor - hun var ikke menneskelig, fordi hun selv var ødelagt, selvfølgelig. Jeg har nå skjont så tydelig som aldri før at nevrosens kjerne er undertrykkelse av morshatet, et hat jeg ikke ante noe om.

DEN 'FRIE' SEKSUALITETEN

I: Den "frie" seksualiteten, var den hele tiden basert på grupper, slik at det etablerte seg faste sammensetninger innenfor kollektivet?

G: Neida. Og ingen skulle ligge med den samme to netter på rad, het det.

I: Var det en lov?

G: Ja det var vel nærmest det.

I: Hva skjedde med folk som brøt loven?

G: Nei jeg har aldri hørt at det oppsto sånne konflikter der.

I: Hvordan gled du og Miranda (kona) inn i dette?

G: I kommunen bodde kommunardene i et hus og gjestene i et annet. Vi var gjester, og skulle ikke blande oss seksuelt med kommunardene, og vi skulle heller ikke dele vår eiendom. Mange av gjestene ble impotente av å være der, det var faktisk en kluft mellom gjestene og kommunardene. Kommunardene følte seg så suverene at jeg tror rett og slett det var gått litt til hodet på dem. De var helt uimotakelige for kritikk.

I: Du sa at man i kommunen ikke skulle ligge med den samme to netter på rad, et typisk slag mot kjernefamilien. Hvordan blir det da å komme tilbake til kjernefamiliesammenheng?

G: Nei det kan umulig gå. En som har levd der vil neppe kunne leve i en kjernefamilie. Det er to vidt forskjellige livsmåter som gjør menneskene forskjellige.

KJØNNSSROLLER OG STRUKTUR

I: Hersket det spesielle kjønnsrollemønstre i AA-kommunen?

G: Nei, overhode ikke. Ikke annet enn at når en kvinne ville ha barn, ble det drøftet av kommunen - om hun var moden til det, om kommunardene hadde råd. Og hvis det var i orden, sluttet hun med pillene sine, og ingen kunne vite hvem som ble far til barnet. Som mor slapp hun alle øvrige arbeidspplikter, dessuten var det en eller to som vikarierte for henne for å passe barnet hver dag.

I: Hvordan fordeles arbeidsoppgavene, hvem tar avgjørelsene?

G: De snakker sammen og så blir man enige.

I: Har de allmannamøter?

G: Ja, det har de, men de er jo ikke fler enn at de sees hver dag.

De som for eksempel har morro av å passe barna, de passer barna. Ikke noe er lagt opp spesielt for menn eller spesielt for kvinner. Det var ca 40 faste som bodde der.

I: Hva levde de av? Dyrket de jorda?

G: De har en del jord, men ikke mye og det var ikke noe som tydet på at de sto særlig nær naturen. Maskinene hadde sine store fordeler, mente de, for da slapp de en masse arbeid, og kunne bruke tiden til viktigere ting.

Det er ingen som tjener penger der, og ingen betaler noe for å bo der av de fastboende medlemmene.

De var også lite engasjert i politikk.

HVA VIL GREVE NÅ?

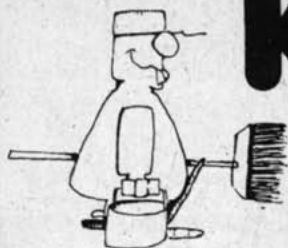
I: Kommer du til å legge om behandlingen av pasientene dine etter oppholdet i AA-kommunen?

G: Nei, ikke slik som folk tror. Det vil si, for det første har jeg skjont meg selv bedre, skjont dette som de kalte den slibrige homoseksuelle kjerringa, og alt det der. I og med at jeg begynner å føle og se dette, forandrer jo det til en viss grad mitt vesen. Jeg håper det mellom pasientene og meg skal bli et nærere og mer realistisk forhold. Den behandlingen som ligger i dette Reich'ske - den intense pusting, massasjen og herjingen - kommer jeg kanskje til å bruke, men ikke som en standardmetode. Jeg kan bruke det hvis jeg finner det for godt.

I: Har AA-kommunen inspirert deg til å slå inn på den samme livsformen?

G: Der går man en kollektiv vei. Jeg for min del må gå min egen vei. Spurte du kommunardene om noe, fikk du det samme svaret fra alle. Jeg passer ikke der. Jeg har behov for å utforske ting på egenhånd og ville ikke klare å utsette mitt individuelle jeg - og inngå i fellesskapet.

KAST LENIN, GUD UT I DEN ENGEL

"Mens alle forutgående revolusjoner har unnlat å ta opp den menneskelige virksomheten i sin helhet og bare har resultert i en ny sort distribusjon av virksomheten, en ny arbeidsfordeling for andre mennesker, så retter den kommunistiske revolusjonen seg mot nettopp denne TYPEN virksomhet, og den avskaffer ARBEIDET og klasseherreløvet, i og med at den avskaffer alle klassene. Dette kan bare gjennomføres av den samfunnsklassen som ikke lenger går for å være en klasse, og som ikke blir akseptert som klasse. Dette forholdet er faktisk et uttrykk for oppløsninga av alle klasser, rasjonaliteter etc i det nåværende samfunnet."

(Karl Marx: Den Tyske Ideologien)

Så er det igjen tid for den internasjonale "venstresida" å vise fram sitt råtnete byråkratiske kadaver for omverdenen. Ennå en gang får vi se disse stinkende lik utføre sine siste krampetrekninger, og høre deres groteske dødsstønn i form av imbesile slagord runge mellom byenes gater og torg. Stalinister og andre gudsyndere stiller opp til marsj (i den utstrekning de greier å reise seg opp fra TV-matchen mellom Sverige og Vest-Tyskland), sjølfornektelsens time er slagen - det er FØRSTE MAI!

Vi skal ikke nedlate oss til å påpeke det komiske i sosialdemokratenes og LO-byråkratiets krampaktige forsøk på å blåse liv i sin steindaue søndagspromenade. Vi har heller ikke funnet det bryet verd å tilbakevise de ulike venstresektens individuelle dumheter, slik de blir framført i demonstrasjonstogenes tafatte paroler. Alt dette avfeier vi med skadefro hån latter. Det er snarere vår hensikt å avdekke "venstresidas" egentlige vesen og dens foraktelige rolle i det nåværende sosiale skuespillet.

SKUESPILL

Som kjent oppstår ingenting av seg sjøl, heller ikke på "venstresida". I sin helhet framtrer den i sine nåværende former som et tvers gjennom INNENFORKAPITALISTISK fenomen, sprunget ut av kapitalens reelle korreksjonsbehov, og er helt uten evne til å overskride sine egne betingelser. Den økonomiske funksjonen består i å suge opp en berettiget protest mot

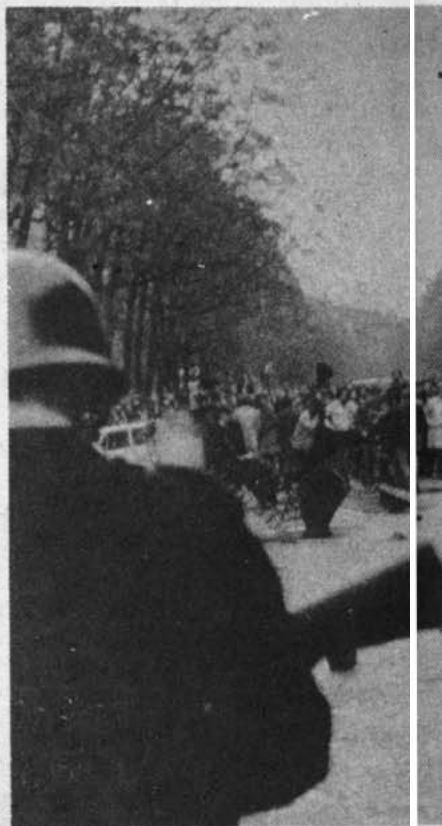
samfunnets IRRASJONALITET, og forvandle denne til en drivkraft for kapitalens RASJONELLE utvikling (allmen standardøkning, forbedret arbeidsmiljø, økonomisk demokrati og planlegging, miljøvern, "folkets kultur" etc). De kvantitative framskrittene som ubestridelig har funnet sted på disse områdene, inngår imidlertid i en utvikling som er ubetinget NØDVENDIG for kapitalen, og som utgjør pulsen i dens allmene korrupsjonsstrategi. Denne taktikken går ut på å la den private konsumeringa legge et dekke over forsakelsene på livets område, å fallby overlevelsen og skuespillet porsjonsvis i dekorative former, i ei tid da ingenting er verd å konsumere lenger. Kapitalen finner stadig nye profiteringsobjekter, blir stadig ung på nytt. Det kvalitative resultatet ytrer seg naturligvis i en stadig dypere fremmedgjøring. Det virkelige begjæret blir holdt som gissel - kapitalismen prøver stadig å ufarliggjøre det eksplosive og historisk sett revolusjonære i gleden ved å elske, leke, skape - ved hjelp av den passive konsumeringa av nye farge-TVapparater og Volvos siste bilmodell som universell valuta.

NEKROFILI

"Venstresidas" sosiale funksjon består stort sett i å hylle den borgerlige familien og dens seksuelle undertrykking, skolen, verneplikten, det fremmedgjorte arbeidet, status og byråkratiet, gjennom å utnytte individenes skyldkompleks som er blitt inprogrammert fra barndommen, og dermed trenge bort interessen for det eneste området hvor den VIRKELIGE kampen utspiller seg: Den opprinnelige subjektivitetens, det egne jeg'ets virkeliggjøring gjennom en revolusjon av hele hverdagslivet, og i stedet kanalisere de sin underdanige "aktivitet" på fremmedgjorte objekter, konstruerte motsetninger og opprettholdelsen av deres eget slaveri. Verst av alle er den trippelstalinistiske og rabiat seksualfiendtlige bajassekten Kall Fram Magister Lenin raskt - KFMLr l) og deres fullkomne dyrkelse av "proletariatets steinharde leder, kamerat Stalin" - en byråkrat hvis lik aldri slutter å stinke - dere jævla kastrerte nekrofile. De som har gjort systemets konflikter til sine egne, kan

Dette noe spesielle skriftet blei e mennesker som hadde tilslutta seg forstale sør-svenske byer på 1. mai 1974. gruppa PRAXIS i universitetsbyen Lund, ved samme navn, men det har dessverre med gruppa Kommunismen (i Skåne og arkamp/box 229 i Stockholm å vide ef ternasjonales teori og praksis. Særlige forsøk på en total kritikk av kapitalism fremmedgjøringa, varefetisjismen og d og fritid under kapitalismen nytt liv og tidig har de - ved hjelp av meget uort vandle sosialistiske demonstrasjoner fra valer, uten å glemme øyeblikkets avo

Dette skriftet er meget ekstremt så : En bra vitamininjeksjon for den da står ikke inne for alle påstandene som bør spres.

OG KAPITALLEN SKE KANALEN!

gentlig utdelt som løpeseddel til
kjellige venstrearrangementer i sen-
Bak løpeseddelen står avantgarde-
Denne gruppa ga også ut et tidsskift
gått inn. PRA XIS forsøkte sammen
Danmark) og Internasjonell Arbet-
den beryktede Situasjonistisk In-
kjennetegn ved situasjonistene er deres
en. De har gitt Marx sine teorier om
en totale atskillelse mellom arbeid
relevans for seinkapitalismen. Sam-
dokse aksjonsformer - greid å for-
gravferdsliknende opptog til festi-
t,

stisk, og ikke lite provoserende. Alt-
ue norske "venstresida". Gateavisa
PRA XIS setter fram, men vi synes det

aldri bryte ut av systemet.

Venstresidas byråkratiske organisasjoner forsterker faktisk den allmene autoritære strukturen - hierarkiet, kadersystemet, kjønnsrollene, disiplinen i disse organisasjonene er jo en altfor tro kopi av det borgerlige samfunnets ulike atskillelser. På samme måte overtar og videreutvikler de heroiseringa og stiliseringa av arbeiderklassen (proletarisme), fornektelsen av sitt eget jeg og den usmakelige lysten til stadig å ofre seg for Lederen, Partiet, Sak- eller Klassen, mao: Kristendommens Etikkk...

PERMANENT KONTRAREVOLUSJON

Tilgmed fortida og det positive i å holde fast på de samlede revolusjonære erfaringene, rir nå "venstresida" som en mare. "Venstresida" har nå tilgmed arva den (nå fullstendig beseirete) tradisjonelle arbeiderklassens MISTAK: På deres ideologiske skrapkamre finner man alle de dumhetene som et halvt århundres permanente kontrarevolusjon så klart har forvist til historias søppelhaug - Lenins borgerlige misoppfatninger om at et hierarkisk eliteparti noensinne kunne føre til noe annet enn opprettelsen av et statlig byråkrati over proletariatet i dets eget navn. Trotskijs idiotiske støtte til de s. k. "degenererte arbeiderstatene" 2) (har Trotskijs epigoner 3) egentlig tatt et fnugg av lærdom fra Mesterenes fallitt?), Stalins byråkratiske råskap og intellektuelle firkantethet, samt en stum beundring av Maobyråkratiets velorganiserte arbeidsdisiplin i det statskapitalistiske Kina (som de deler med Christer Wickman, prins Bertil og industripampene Iveroth og Nicolin). Og så naturligvis den obligatoriske støtten til alle disse "nasjonale frigjøringsfrontene", hvis eneste oppgave er å dempe klassemotsetningene innafor sitt eget land og erstatte den internasjonale storkapitalens imperialistiske utbytting av arbeiderklassen i de mer eller mindre koloniserte landene med det nasjonale borgerskapets utbytting av de samme - den primitive kapitalakkumulasjonen innafor et statlig byråkratiske rammer, a la Olof Palmes lekkekamerater, de stalinistiske byråkratene i Nord-Vietnam,

REVOLUSJON!

Av det ovenstående og det påfølgende burde det gå klart fram at ethvert engasjement innafor den tradisjonelle venstresida innebærer at man identifiserer seg med og verdsetter det framherskende samfunnssystemet, i dets privat- eller statskapitalistiske form, å passivt gripe inn i Kapitalens bevegelse for å reformere den. Det burde videre gå fram at DEN REVOLUSJONÆRE BEVEGELSEN ikke har noe å hente fra den vemmelige haugen av ideologiske filler hvorfra alle sumprottene på "venstresida" henter sin tarvelige næring. Tvertimot må edn stadig kritisere enhver ideologi i betydningen IDEEN OM EN A TSKILT MAK T og DEN A TSKILTE MAKTAS IDEER. Den revolusjonære bevegelsen har ingen anna vei å velge enn å gå utenom POLITIKKEN 4). En sjølsagt forutsetning er at stalinismen og alle de sofaradikale bokstavgruppene likvideres både praktisk og teoretisk. Denne bevegelsen må begynne der hvor alle tidligere bevelgelser har stoppet opp: Med en total akseptering av individet, den forener frie individer rundt et felles prosjekt - klassemotsetningens, vareproduksjonens og arbeidets avskaffing gjennom den radikale omstyrtninga av de eksisterende forhold - begynnelsen til hele verdens uavbrutte omveltning via alle menneskers effektive utnyttelse av de uendelige mulighetene som hittil har blitt skjult av det koloniserte hverdagslivet. 5) Individenes frie sjølstyre av hverdagslivet innebærer dets avkolonisering og overskridelsen av selve overlevelsen: Livsprosessen begynnelsen. Et liv uten dødtid.

Vårt mål er å nyte hemningsløst, og i visse situasjoner er det også vårt middel. Vi anvender konsekvent den omstyrtende gleden som massetaktikk, og alle handlingene våre utgår fra at man bare kan gjøre en sosial revolusjon om man synes det er moro. DET SOM ER KJEDELIG ER ALLTID KONTRAREVOLUSJONÆRT. I korthet: Den revolusjonære bevegelsen er positivt innstilt til alt det som "venstresida" fornekter.

Lund, 1. mai 1974
PRA XIS

(FOTNOTTER på neste side)

AA INTERVJU: JEG ER "HELFRELST"

GUNNAR VÅGSNES ER EN AV DE NYLIG HJEMVENDTE FRA ET 3 MÅNEDERS OPPHOLD I AA-KOMMUNEN I SVEITS.

ETTER DAGBLADETS PROFITTSTINKENDE SENGEKANTINTERVJU OM "SEKKOLLEKTIVET" HÅPER VI AT GATEAVISA VIL KUNNE PRESENTERE EN LITT SAKLIGERE VERSJON.....

For å begynne med begynnelsen. Prisen var 60 kr. dagen.

Ga: En noe avskrekkende pris?

G: Det er jo ikke akkurat billig, men kollektivet har ikke særlig god økonomi. Medlemmene forbruker bare det høyst nødvendige så prisen må faktisk være så høy.

Arbeiderklassen

Ga: Fører ikke dette til at dere utelukker folk fra de materielt dårlig stilte klasser?

G: AA, satser mest på å rekruttere folk fra borgerskapet og universitetsmiljøene fordi disse som regel er mindre skadd psykisk. De personene som er mest skadd er som regel folk fra arbeiderklassen. Nettopp fordi foreldrene har måttet beskjeftige seg hovedsakelig med å holde familiens økonomi oppe, har dette gått på bekostning av tilfredsstillelsen av ungenes følelsesmessige behov. Dette fører så til enorme aggresjoner og følelsesmessige blokkeringer. Ga: Dere påstår at AA, er en kommunistisk kommune som hele tida kritiserer kapitalismen, kjernefamilien og eiendomsretten som nevroseskapende - er ikke denne favoriseringa av borgerskapet i konflikt med denne kritikken?

G: Overhodet ikke. Vi beskjeftiger oss ikke med utadvendt politisk virksomhet på tradisjonell måte. Vi har ingen skrupler med å utnytte kapitalismen til vår egen fordel. Vi kjøper for eksempel billige amerikanske jeans som vi selger videre i butikkene våre. Noen av verkstedene tjener også bra på å lage kjøkkeninredninger til luksurvillaer. Vår strategi er å få det best mulig for oss sjøl for å utvide og utvikle kommunen. Vi har ingen tro på å virke innafor systemet et eller å provosere dette. Vi er interessert i et best mulig forhold til stat og myndigheter.

Ga: Har det vært noen forsøk fra myndighetene på å stikke kjepper i hjula for dere?

G: Politiet har en gang gjennomført en razzia under mistanke om stoff. De trodde de fant det også - stort oppslag - men den heroinen de trodde de fant viste seg å være barnepudder. Ellers har det vært ganske rolig. Grunnen til at vi ikke ønsker å provosere systemet er at vi ser på politikk utelukkende som profiseringer (overføringer) av den agresjonen vi engang i barndommen følte overfor våre foreldre og deres avvísning av våre følelsesmessige behov. Denne aggresjonen overføres så på politiske motstandere, systemet, autoriteter osv. - og er dermed en symbolsk dvs. uvirkelig

handling. Vi forkaster derfor dette, og prøver heller å løse disse konfliktenes og fikseringene ved hjelp av terapi.

Privateiendommen

Ga: Denne terapien - hvordan og hva er den? Vi har fått inntrykk av at AA, bygde på Wilhelm Reich's vegetoterapi.....

G: Opprinnelig var det Reich's ideer AA, bygde på. Etterhvert har AA, overskredet Reich og utvikla sine egne terapiformer som kalles aksjonsanalyse. Dette går ut på ved hjelp av spesielle teknikker å foreta en psykisk "reise" i ens egen fortid - helst så langt tilbake som til fødselsøyeblikket, for å gjenoppleve bevisst de situasjoner, som regel fra den tidlige barndommen, som har skapt psykiske knuter (nevros-er) som følge av foreldrenes avvísning av barnets krav om trygghet og kjærlighet. Nettopp pga. kjernefamiliens autoritære rollemønstre og dermed degenerering av

FOTNOTTER TIL MIDTSIDENE ("Kast Lenin, Gud og Kapitalen..")

1) Egentlig navn: Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninisterna. R'en står for "revolusjonær". KFMLr er et utbryterparti fra KFML, dagens SKP, det største "vänsterpartiet" i Sverige, AKPs søsterparti. Brudet kom i 1970, og siden den tid har KFMLr kjørt på en militant venstre-stalinistisk linje. Partiet har markert seg ved arbeiderfetisjisme og proletar-nostalgi, og har f.eks. ingenting til overs for alternative samlivsformer og lignende spørsmål. Partiet vant stort på "de vilda strejkarna", men er nå i sterk tilbakegang.

2) Uttrykket blir primært brukt om Russland, som etter 4. Internasjonals/Trotskyenes mening en gang var reelle arbeiderstater (hva nå det måtte være), men som en gang etter Trotskijs fall blei byråkratisert for alvor. Også brukt om Kina. Det er vel galt å si at trotskyistene støtter disse statene - Kinas utenrikspolitikk har de forlenget avslørt og Bresnev blir f.eks. i Internationalen, organ for 4. Int. svenske seksjon KAF, karakterisert som "en trussel mot sosialismen", men som leninister kan de ikke erkjenne at produksjonsforholdene i disse landa aldri har vært sosialistiske. 3) Epigone betyr ETTERPLAPRER. Uttrykket

blei ofte brukt av Trotskji mot Stalin, Molotov og andre byråkrater.

4) Ordet politikk er her brukt i den konvensjonelle betydninga som forutsetter et skille mellom kultur/ånd og økonomiske, produksjonsmessige og statsanliggende spørsmål.

5) Uttrykket er skapt av Situasjonistisk Internasjonale, og betyr vel noe sânt som "hverdagens tomhet forårsaket av kapitalismens permanente tilstedeværelse som man ikke kan flykte fra, men omforme ved å skape revolusjonære situasjoner på arbeidsplassen, i gata, i kinoloalet etc".

foreldrenes følelsesliv er alle mennesker i et samfunn basert på eiendomsrett og to-personforholdet svært skadd psykisk. Vi mener at nettopp to-personforholdet og den dermed ufrie seksualitet er årsaken til at privateiendommen oppstod. Barnet ble pga moras avvisning av dets ønsker om trygghet og kjærlighet fiksert (opphengt) på mora, fordi barnet i de tidlige barnomsår nettopp da har så stort behov for et fast holdepunkt som kan gi kjærlighet og trygghet. Barnet får dermed et følelsesmessig oppheng på dette stadium og overfører således dette ønske om et kjærlighetsgivende objekt på alle seinere omgivelser - både på mennesker og personer. Dette kommer konkret til uttrykk gjennom eindomstrangen. Derfor er fri seksualitet en forutsetning for eindomsrettens opphevelse.

Ga: Hvordan er så AAKommunens indre liv

G: Jeg er helfrelst. Men i begynnelsen var det jævla hardt. Det er typisk at alle nye gjester i begynnelsen er svært aggressive og negative. De fleste mennene blir impotente. I den første del av oppholdet får ikke gjester delta i den frie seksualiteten og de færreste er istand til det. Det hele er opp til din egen åpenhet. Vi driver også med selbstdarstellung - som er en slags spontan happening - man gjør det man føler for å gjøre og vise i øyeblikket. Man oppfordres til å vise aggresjoner og til å "leve" dem ut. Dette er meget vanskelig for nye folk fordi man er så uhyggelig blokkert og hemma. Man risikerer å bli mødt med negative reaksjoner fra kollektivet hele tida og er dermed under konstant press. Men etterhvert som analysen gikk framover ble det hele lettere og begynte så å delta i den frie seksualiteten. Dette opplevde jeg som veldig positivt. De mest populære personene er de som knuller mest.

Hierarki

Ga: Vi har etterhvert fått inntrykk av at det eksisterer et hierarki i AAKommunen....

G: Det stemmer i og for seg. Poenget er at lederne er gode autoriteter. Lederne er de mest populære. Otto Muehl som starta AA, er stadig den som jentene har mest lyst til å ligge med.

Ga: Don Juan på en mer raffinert måte?

G: Otto Muehl er som en slags "far" i AA. Han har alt i sin hule hånd. Han kan gjøre nesten hva som helst og bestemme hva han vil. Alle adlyder ham nettopp fordi han alltid tar de riktige avgjørelsene. Jeg har etter oppholdet i AAKommunen virkelig fått tro på hierarkiet. Dette fordi de personene som er høyest oppe på rangstigen er gode autoriteter, gode "fedre" som har nådd høyt i rang fordi de har den høyest utvikla bevisstheten og fordi de er kommet lengst i sin

personlige frigjøring.

Ga: Dette lukter svært muggent. Du var jo anarkist før du dro.... er AAKommunen den perfekte gurubevegelse for forhenværende politiske aktivister?

G: Det høres utrolig ut, innrømmer det, men i AAKollektivet har jeg for første gang opplevd positiv autoritet - et positivt hierarki. Alt er frivillig der - det eksisterer ikke tvang eller vold i noen form. Kanskje er jeg hjemmevaska,..... den eneste mulighet - en er å oppleve det sjøl.

Ga: Alle AAKommunarder har kort hår, direkte snauklippte - er dette tvangsklipping? Og hva er meninga med denne uniformeringa?

G: Vi ser på langt hår og skjegg og en såkalt "personlig" klesdrakt som måte å skjule seg på. Et forsvar som er skapt av angst for omgivelsene. Det er således et sykdomstegn. I AAKommunen er dette rett og slett ikke nødvendig fordi det ikke eksisterer tvang eller trusler fra omgivelsene. Ingen blir tvunget til å klippe seg, men ettersom majoriteten ser på langt hår som et sykdomstegn, vil de fleste langhårede registrere dette som et press og derfor klippe seg. Utenfor kommunen er det derimot helt forståelig at man konstant er i forsvarsstilling.

Ga: Kan du tilslutt si noe om AAKommunens strategi for åra framover?

AAKommunen: Avdankede aktivisters moderlige skjød?

Innen 30 år

G.: Kommunardene har i 1975 begynt med turneer for å spre propaganda og publisitet om kommunen og vi regner med at innen 30 år vil enten hele verden uopprettelig skakkkjørt eller den vil være en stor AAKommune. Dette er vårt endelige mål, og vi vil forsøke å starte et AAKollektiv her i Oslo som et ledd i prosessen mot dette målet.

Kommentar:

Otto Muehl, Pål Steigan og Moses David synes å ha mye til felles..... Som en liten kuriositet kan vi nevne at AAKommunens filial i Berlin har starta AAK. Enterprises Ltd. Otto Muehl: "Se, AAKommunen er et stort selskap med flere greiner som bruker kapitalistiske metoder". "Alternativ kapitalisme", hierarki & førerdyrkelse, "frelste" medlemmer som ikke beskjeftiger seg med utadretta politikk..... Gateavisas kommentar er overflødig. Tenk Sjøl!

Pga. tidsnød har intervjuet desverre ikke blitt gjennomlest av Gunnar Vågsnes, eventuelle dementier er velkomne i neste nummer av Gateavisa.

viggo.....

om kapitalismen,

Du går på gata-biler-trikker-busser-gravemaskiner-supermarkeder-folk-kassa-apparater. Føtter mot asfalt-trikker-busser-drosjer-sjukebiler.

Skog. Vind-trepper-bekker-fugler-dyr-regn. Mennesker. Snakker. SKRIK. Inntrykk, inntrykk, inntrykk, uttrykk, inntrykk. Lyder.....lyder.

Overalt er lydbilder. (kan du høre stillheten?) Dette er en musikkartikkel.

Du trykker inn knappen-stiller inn bøl-gelengden. Ut strømmes igjen lyder, toner rytmer-Ivar Simastuen/Keith Jarrett/Gary Glitter/Vømmøl/Frank Sinatra & Anita Hegerland. Disse lydbildene kalles musikk. Kan gravemaskinene spille fiolin? Arve Tellefsen? Hvorfor er det ingen må-keskrik på Norskstoppen & hvorfor synger ikke vinden Strangers in the Night? Something Stupid og Nyforelsket 60 år? Hvorfor foretrekker borgerskapet Franz Liszt framfor lydene fra samlebandet på Sunco Konserver?

Hva er musikk? Hva musikk er? Musikk er hva? Hva er? HVA?

I begynnelsen var tonen. Ja/nei.

Hvor kom den fra. Kanskje den bare er. ER.En av menneskehetens pionerer har nettopp funnet ut at ved å legge underleppa inntil et tre cm langt rør og blåse til får han en lyd. Han blir forbauset, redd

Han kaster den fra seg. Et par hundre år seinere tar han røret opp uten å være redd. Han ser åndfullt opp mot himmelen og ser noen milliarder år inn i framtida der Ray Conniffs kor og orkester svever på en lyserød plastikkrodd sky i tonene fra "The shadow of your smile".

Hva har dette med 1976 å gjøre?

Seinkapitalismen, økokrisa, rasjonalisering og Hammerverkstreiken? Hvorfor skriver jeg i Gateavisa 1/76 om noe så for-dømt fjernt fra samlebandet som musikk? Musikk er jo bare ei skive med svart plast som jeg kjøper i ei eller anna platesjappe for den vanvittige pris av 60 kroner.

Musikk er noe jeg kjøper, sluker, svelger like rått som en hot dog fra snackbaren

på hjørnet. En del av vår daglige opiums-dose som lar stat og kapital utbytte deg litt lettere, glattere og mer knirkefritt.

Og du har rett i kjæreste leser, jeg vil ta det tilbake, jeg vil leve mitt eget liv: Jeg elsker ikke kapitalismen.

Jeg elsker verken på steigan, tor aspengren, gerald ford, gary glitter, anita hegerland eller kongen&fedrelandet.

Kapitalismen er overalt.

Kapitalisme er på steigan, tor aspengren, per lønning, gerald ford, gary glitter, og kapitalismen er deg.

Kapitalismen er meg.

Kapitalismen er beatles, vømmøl, pink floyd, garbarek, gud, djevel, mat, klær, hus, varme, kultur, kunst, musikk, penger, musikk? Musikk&penger.

Kapitalisme er undertrykkelse - totale undertrykkelse - dvs. at i et hvilket-somhelst stats- eller privatkapitalistisk samfunn er kapitalismen i alt.

Man kunne skrive millioner av ord om kapitalismen, om hvor den er, hva den er - hvordan den er.

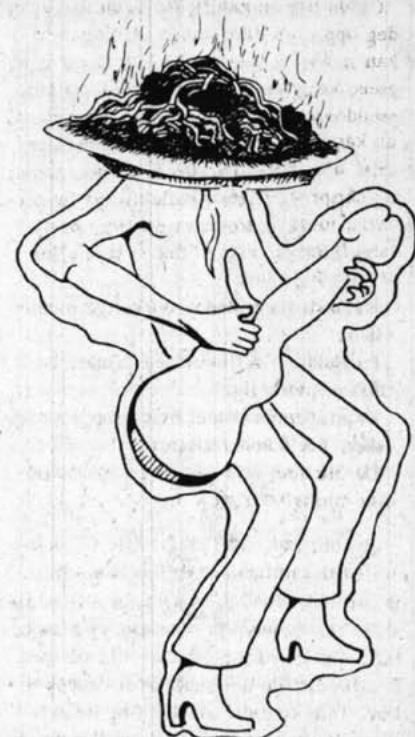
Dette er en artikkel om musikk, og fordi kapitalismen er i alt må dette nødvendigvis bli en artikkel om kapitalisme. Kapitalisme og musikk.

Musikk er vanligvis noe som skapes av mennesker. Å skape er å uttrykke seg. Man kan uttrykke seg på utallige måter fordi der finnes utallige måter å skape på. Jeg tror at hvert enkelt menneske har sin helt spesielle måte å uttrykke seg på, måter som ingen andre kan uttrykke seg på.

Musikk er en måte å uttrykke seg på via lyder.

Enhver ny måte å uttrykke seg på kan være en ny måte å kommunisere på.

Og jo flere måter vi kan kommunisere på, dess større kan vår opplevelse av oss sjøl og andre bli.

musikken,

Lukk øynene og tenk på hva det kunne ha vært, tenk på hva du kunne fått ut av livet ditt. En fargeeksplosjon - en kosmisk orgasme. Forestill deg hva det vil si å være virkelig. Hvor mye du kunne føle, se, sanse, tenke, skape, være, leve...

Men vi kan ikke - VI KAN IKKE!

Vi lever i et samfunnssystem der flertallet av befolkninga daglig må prostituere seg, selge seg, ofre følelsene sine, tankene, kroppen, seksualiteten, kommunikasjonen og skaperevnen sin på profitten, eiendomsrettens og den totale selvformektelsens hellige, stupide alter. Själä forsvinner sporløst i stemmeurnen, stemplingsuret og kassaapparatet i supermarkedet.

Og når lønningsposen kommer, tror vi at vi får den igjen - like hel og full av muligheter som et nyfødt barn. MEN ALLE BARN ER DØDE! Vårt liv og vår virkelighet er en jævla illusjon. I det knitrrende papiret ligger kun noen meningsløse papirsedler man verken kan spise eller lære å elske av.

Og du tror du kan flykte... du kan henge deg opp i en eller annen ideologi, du kan stenge verden ute og leve dogmer og pseudoreligioner, du kan leve i din lille pseudokosmiske, metafysiske guruverden, du kan dope deg på sport og rundetider, spise dine hot-dogs, tro at livet er moter og hårspray, flytte i kollektiv på landet, dyrke jorda og tro du er utenfor, se på fargefjernsyn, digge Pink Floyd eller drukne deg i ord.

Kapitalismen skaper uvirkelige mennesker.

En flukt er en flukt er en flukt! En flukt er uvirkelig.

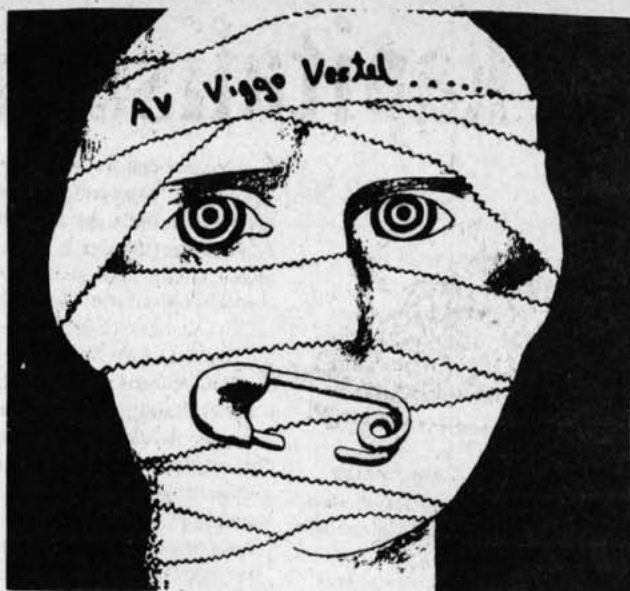
Kapitalismen skaper uvirkelige mennesker. For å konkretisere:

Du blir født som den du er, med alle dine muligheter til å utvikle det du er.

Du blir født inn i en familie i et kapitalistisk samfunn. Mor/far/barn. Din far arbeider for å få penger for å tilfredsstille sine behov. Det han tror er hans behov. Din mor får penger av din far for å tilfredsstille det hun tror er hennes behov. Dine foreldre gir deg ting du kan kjøpe for penger for å tilfredsstille det de tror er dine behov. Forutsetninga for at din far skal få penger er at han har arbeid. Mengden bestemmes av hans arbeidsgiver. Han får arbeid etter kapitalens konjunktursvingninger og etter kapitalistens oppfatning av i hvilken grad din far kan tilfredsstille kapitalistens behov for arbeidskraft. Kapitalisten har behov for at din far gjør det arbeidet han har, på en måte som kapitalisten bestemmer. Essensen av det hele er at kapitalisten har makt i form av eiendom for å definere din far, dvs. bestemme hva han skal gjøre med livet sitt og hvordan han skal gjøre det. Han stiller betingelsene, og hvis faren din ikke følger disse betingelsene, må han og dermed din mor og dermed du sjøl sulte, eller han må tilby seg sjøl og sin arbeidskraft til en annen kapitalist. Din far eier derfor ikke seg selv, sitt liv, han må hele livet sitt spille en rolle, dvs. Være uvirkelig.

Det samme skjer med din mor fordi hun er avhengig av din fars penger og deg sjøl fordi du er avhengig av dine foreldre.

Du eies av dine foreldre som din mor eies av din far som din far eies av sin arbeidsgiver, kapitalisten som eier muligheten til å skape varer fordi han eier produksjonsmidlene. Derfor er alle menneskelige forhold mer eller mindre et varebytte, man utveksler følelser, ting, tanker, seksualitet, "kjærlighet", som om det var en vare - eiendom. Du er kapitalismens eiendom. For at du skal få leve, må du være slik kapitalismen vil. Du må spille en rolle: Du må fornekte deg sjøl. Dette

er stadig en artikkel om musikk og om hvasomhelst. Du er et uvirkelig menneske, eller hva?

Og hvordan kan du oppleve musikk uten å ha et virkelig jeg å oppleve musikken med?

Og hvordan kan du skape musikk uten å ha et virkelig jeg å skape musikken ut i fra? I disse spørsmålene ligger også påstanden om at man bare er i stand til å oppleve og skape i den grad du er identisk med ditt eget jeg.

Det som preger kapitalismen og dermed individet i et kapitalistisk samfunn er angst. Angst for alt det vi bevisst eller ubevisst oppfatter som truende. Vi møter dette overalt i form av autoritet. Foreldre, lærere, regler, arbeidsformenn, politikere, byråkrater, domstoler, militæresenat, menn & kirken, gud & staten. Gjennom alle disse instanser møter vi autoritetens menneskefiendtlighet. Ser vi nærmere etter er alle aspekter av det vi kaller livet preget av autoritet. Vi må alle konsumere varer for å eksistere og er dermed tvunget til å selge vår arbeidskraft, spille den rollen vi blir påtvunget av systemet.

Vi kjenner oss maktesløse over vår egen situasjon. Vier hele tida et produkt av situasjoner, men nektes å ta del i å skape situasjoner.... fordi vi alltid blir definert utenfor oss sjøl. Dersom et individ avviker fra den rollen kapitalismen har tildelt det, blir individet utstøtt. Mennesket under kapitalismen er m.a.o. konstant pressa til å fornekte seg sjøl og sine behov. Dermed oppstår massenevrosen.

Denne kjennetegnes ved individenes paniske angst for seg sjøl fordi individet ved hjelp av en enkel adferdspsykologisk mekanisme (du får belønning i form av autoritetenes ros: penger og anerkjennelse som "normal") lærer å hate alle adferdsmonstre, handlinger og følelser ved seg sjøl som avviker fra den normen, det kapitalistiske samfunns ideelle mennesketype, som det alltid blir sammenlignet med.

Og et menneske som alltid hater og frykter seg sjøl vil alltid være redd, føle angst for sine medmennesker fordi det overfører (projiserer) sin egen angst for seg sjøl over på andre. Alt som bryter med eller stiller spørsmål ved dets tillærte forestillinger av virkeligheten (kapitalismens virkelighetsbilde) vil det dermed føle angst overfor. Dagliglivet til det store flertall av mennesker eskene er derfor preget av en enorm sløvhed, et stillestående, monotont, vanemessig liv kastret av lønnslåveriet, konvensjoner, tradisjoner, lover, normer, klokkeslett, og tvangskonsumpsjon i en evig gjentakelse av seg sjøl.

FORTS. NESTE SIDE.

& hvasomhelst... ??

MUSIKK

ALTERNATIV—NYHETER FRA SVERIGE

FORTSATT ER MANGE SØRGELIG UVITENDE OM HVOR MYE GOD MUSIKK SOM UTGIS AV DE UKOMMERSEIELLE SVENSKES PLATESKAPENE "SILENCE" OG "MNW". PLATENE FORHANDLES I NORGE AV "MAT". DERSOM DIN LOKALE PLATEPROFITØR IKKE TAR INN DISSE PLATENE BØR DET PÅTALES: HER OMTALES NOEN AV NYHETENE

Bo Hansson

Nok en gang har Bo Hansson - som har vunnet brei anerkjennelse i internasjonale jazzkretser - produsert ei plate som forner stemninger fra asfalt og ensomme fjellvidder i månelys eller høyfjellssol. Man kunne kanskje være mer ondskapsfull: Nok en gang har Bo Hansson lagd ei plate som ligner på den forrige. Men denne er best - ikke et eneste dødpunkt, i mitt autodaktiske musikkøre.

Bo Hansson har tidligere gjort "Sagan om Ringen", inspirert av Tolkiens fantasitriologi, og "Ur Trollkarlens Hatt", etter at duoen "Hansson og Karlsson" blei oppløst. På disse platene trakterer han stort sett alle instrumentene sjøl - denne gangen bare brettinstrumenter: Piano, synthesizer (en av de få som kan unngå å misbruke denne maskinen, sammen med bl.a. Joe Zawinul i Weather Report), melotron "och annat pyssel". Jazzen hans er klart folkemusikkinspirert, men viktigere enn disse røttene synes å være kontrasten, BRYTNINGEN mellom by og land, mellom utopia og en schizofren sivilisasjon. Denne kontrasten er riktignok mer fram-tredende på "Ur Trollkarlens Hatt", harmonien dominerer denne plata, dog med visse trolske sider. Men det er ikke glatt-slikka muzak-folklore av typen Merit Hemmingson. Likevel er han i følge Af-tonbladet Sveriges bestselger nr. 2, nest etter ABBA..

Skal jeg peke ut noen favorittlåt, må det bli "Tid och Rum" på side 1. Ellers

er det en meget helhetlig plate vi har å gjøre med, og dønn gode musikere.

Hvordan plata fungerer? Jeg får lyst til å besøke huldra i Heddalsskogen og komme komme tilbake når det blir storstreik på Nyland...

-Arnstein.

Bo Hansson: Mellan-våsen. Silence SRS 4625.

SPJARNSVALLET

Midt i vår supertekniske jazzrock tid er "Spjarnsvallet" et frigjørende brudd med den moderne jazzens billycobham-sterilitet. Syntesen av jazz (hva nå det enn må bety) og svensk, afrikansk, indisk folkemusikk er etter min ego/subjektivistiske oppfatning uhyre vellykka. Bruken av de respektive lands originalinstrumenter som svensk trad. fele, bambusfløyte, mridangam (liggende tromme med et skinn på hver side), gundbri (trestrengs gitarliknende instrument), ballani (en slags vestafrikansk xylofon), div. orientalske rytmeinstrumenter og de mer tradisjonelle jazzinstrumenter som bass, saksofon, fløyte, piano og slagverk - har gjort at den musikalske stemninga er blitt en slags reise gjennom de forskjellige lands improvisatoriske farger. Folkemusikken og jazzens felles røtter reflekteres her iform av særpregede individuelle improvisasjoner og intense følelsesladde synkoperinger. Det hele er gjennomført akkustisk

og dermed ikke så til de grader fremmedgjørende som den moderne jazzens elektro-trip. Musikken PULSERER og dersom du har bestemt deg for å konsumere en bit svart plast-kapitalisme (MNW er adskillig bedre enn RCA), og dersom du har sansen for organisk jazz som integrerer både Don Cherry/Ornette Coleman i tradisjonell folkemusikk og Sverige anno 1976, er "Spjarnsvallet" absolutt verd å høre på.

viggo.....

SPJARNSVALLET

(Bengt Berger, Christer Bothen, Nicke Ström, Kjell Westling)
MNW.

CHRISTIANIA-LP

Christiania er fuld af narkomane, ja de skulde have skåret deres organer af derude på Christiania

"Støt Christiania" heter ei plate som kom ut i Danmark for et par måneder siden. En rekke fine danske grupper har gått sammen om å lage plata.

Inntekten går til den omdiskuterte fristaten Christiania. Dvs. ikke hele inntekten - plateselskapet CBS beholder selvfølgelig ein del av kaka. Nok om det.

Platas innhold varierer noe. De som står for de beste kuttene er Bifrost, Djur-

lanspillemennene, Savage Rose, Røde Mor og Det internasjonale Sigøynerkompani (som forøvrig består av de 3 sistnevnte grupper).

Bifrosts bidrag heter Titusend folk:

Titusind folk vil kæmpe sammen mot dumhed, vold og uforstand - titusind folk vil rejse sammen de vil ændre dette ufrugtbare land.

Med plata følger tekster og gitarbesifring. Dersom du ikke får kjøpt den i forretningen kan du sikkert bestille den fra CBS.

pult

FEEDBACK • BREV

Svar på Securitasartikkelen

Jeg har vært ansatt som mobilvakt i Securitas i vel tre kvart år, og derfor leste jeg artikkelen i bladet deres med stor interesse.

Jeg er enig i mye av det man kritiserer Securitas for. Firmaet kan avgjort komme til å få en funksjon som brutalt "barfotpoliti" hvis det blir krisetider i byene. Det er også fare for at Securitas under slike omstendigheter kan komme til å trekke til seg mennesker som ønsker å utreagere aggresjoner gjennom arbeidet. Jeg har desverre møtt en kollega som ga uttrykk for at han gjerne skulle ha skutt med skarpt mot ransmenn eller andre forbrytere. Jeg har likevel inntrykk av at slike folk ennå er i stort mindretall innen Securitas, og at personalkontoret og ledelsen på ingen måte ønsker slike folk inn i firmaet. Det store flertall av vaktmenn er arbeidstakere som ser på vaktholdet som en vanlig jobb. Jeg synes derfor det er trist at dere forsøker å sette vaktmenn opp mot andre arbeidere. Vaktmennene har sin egen fagforening, og det faktum at de for noen få dager siden gikk til ulovlig streik for å rette opp nettopp slike skjevheter som dobbelrutesvindelen og underbetaling, skulle vel tilbakevise endel av påstandene deres.

Forøvrig vil jeg påpeke at vaktmannen som truet arbeiderne med gasspistol oppførte seg helt ukorrekt, og stikk i strid med det jeg har oppfattet som vanlig praksis. Som vanlig blir nemlig vaktmennene kritisert for å se for mye gjennom fingrene med legitimasjon, ofte av de ansatte ved bedriftene selv. Jeg har selv opplevd dette.

Angående gasspistol, så må man være over 21 år for å bære dette våpnet. Vaktmenn under 18 år må klare seg med kølle. Kølle og gasspistol blir lite brukt. Selv har jeg aldri hatt bruk for noen av delene.

I det hele tatt tror jeg dere overdramatiserer vaktmennenes arbeid. Stort sett går vi søvnige og gjespender fra den ene tomme bedriften til den andre. Hvis det en sjelden gang skjer noe, er det rene sensasjonen. Jeg føler meg heller ikke truffet av overskriften "brutalitets mot ungdom". Det er snarere ungdomen i drabantbyene som terroriserer meg med hånlig tilrop. I slike tilfeller har jeg som streng regel aldri å svare provoserende, men unngå bråk for enhver pris. Jeg tror de fleste andre også følger denne regelen. Men det kan være vanskelig enkelte ganger. En kollega fortalte hvordan alle fire dekk på bilen han brukte ble flengt opp

og punktert med kniv mens han var inne for å kontrollere en bank. Det skjer også med jevne mellomrom at vakter blir slått ned, men heldigvis ganske sjelden.

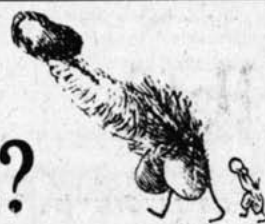
Dette er imidlertid ikke ment som argumenter mot analysen av den triste funksjonen Securitas kan komme til å få i fremtiden, bare et forsøk på å vise at vaktmennene også er vanlige arbeidere, ikke fascister og voldsmenn.

Arnfinn Christensen.

Svar på svar

Vi takker for korreksjonene til artikkelen vår. Artikkelen ble hovedsaklig til på grunnlag av opplysninger fra en kilde, og vi hadde dessverre ikke anledning til å dobbelt-sjekke alle opplysningene. Derfor vil det nok være en del uenighet om noen av påstandene. Det var imidlertid ikke vår mening å stemple alle vektere som "fascister og autoritetsdyrkere", og sette arbeidere opp mot arbeidere. Vårt poeng er at Securitas er et potensielt bra virkefelt for folk med denslags idéer (jfr. halv-politi-funksjonen). Og at disse kreftene allerede finnes innad i selskapet.

«Gateavisa» — hat eller debatt?

Morgenbladet har merket seg Gateavisas lov og orden-nummer og gitt oss en omtale over tre spalter. Det er Ulf Gleditsch som har forfattet artikkelen, og han er mest opphengt i Bjørneboes tegning av to rettsvesen-menn som former paragraf-tegnet med hver sin ståpikk.

-Det er meget lenge siden jeg har sett en så smakløs, infantil, uestetisk og dårlig rettet tegnet ironi. Den kan umulig ha noen verdi som politisk propaganda, bortsett fra de flir som folk gjerne får rundt munnen når de ser kjønnsorganer, skriver han, etter først å ha gitt sine lesere en nesten uanstendig detaljert beskri-

velse av hvordan tegningen ser ut.

-I dette stoffet fins det adskillig fornuft og meningsfylt kritikk, men det blir presentert på en svært fanatisk måte og tegnet i ytterst provoserende bilder, skriver Gleditsch. Han sammenligner språket i Gateavisa med det andre revolusjonære bladet han vet om, Ny Tid, og sier at i Ny Tid er språket og stilen meget sober, man kunne nesten si, borgerlig.

-Hadde dette nummeret av Gateavisa vært rensket for ekstremitetene, både språklig og billedmessig, ville det avgjort betydd en del i debatten om rettspleien i Norge.

Brev fra VG

Gateavisa

Hjelmstgt. 3, Oslo 3.

Vi ønsker et abonnement på Deres avis. Regningen til oss.

Vennlig hilsen VG.

SVAR TIL VG:

VG, Akersgt. 34, Oslo 1.

Etter en lengre diskusjon har Gateavisas redaksjon med knapt flertall og under sterk tvil vedtatt å oppfylle Deres ønske om å få abonnere på Gateavisa.

Innvilgelsen kan, dersom forholdene tilsier det, trekkes tilbake med øyeblikkelig virkning. Betal for eks. ved hjelp av vedlagte postgiroblankett.

Hilsen Gateavisas redaksjon.

En måned etter har vi ennå ikke mottatt betalingen for abonnementet.

Ros1

Gatevisa går som varm rev her i Moss. Flere og flere har fått aua opp for den anen av visdom Gatevisa representerer. Hittil har vi solgt dobbelt så mange som forrige nr... For hver avis kommer det to nye kjøpere løpende for å skaffe seg et nummer.

Hilsen Moss uavhengige sosialister.

Ros2

Brev fra Oppstad

Den der avisa deres det er faen ta det beste stk. arbeid det er gjort med trykksverte og papir og klisjeer her i landet. Jeg vil prøve å selge noen, men akkurat nå er jeg bak gitter. Takk for lesestoffet, men apropos lesestoff, jeg leste litt i ei bok som handlet om stoff der han der fjompenissen Karl Evang uttalte seg om hasj. Han er høl i hue? Vet dere hva han har sagt? Hasi er den farligste fiende verden har hatt. Jaggu sa jeg smør så fikk jeg ost. Jeg for min del vil si at de kan bremse på produksjonen av de der amfetaminpreparata de lager på Apotekernes Laboratorium for Spesialpreparater og lignende giftfabrikker. Jeg snakker av erfaring. Hadde det ikke vært for de kule hasjrikene i Oslo-distriktet så hadde vel marken krype mange ganger gjennom meg. Nå har jeg hivi sila og finni pipa og det vil jeg anbefale andre radmagre speedfriksjeletter å gjøre også.

Hilsen -

No more speedfrik

Ros3

Kjære dere i Gatevisa.

Etter langvarige drøftelser med meg selv, har jeg kommet fram til at jeg ikke lenger bare kan sitte på ræva og lese masse teori om uvirkelige problemer. Men jeg er heller ikke med på AKP-folkas dogmatiske linje (sjøl om jeg er under hardt press). Da har jeg bare ett alternativ (de impotente SV-folka skal forbigås i stillhet) - å selge Gatevisa. Etter det jeg har forstått av endel mennesker jeg kjenner, er det behov for mer informasjon om den frihetlige sosialistiske linja.

Send meg derfor 40 Gateviser neste gang dere lager bla', så skal jeg gjøre så

godt jeg kan.

Dessuten ønsker jeg meg stoff om musikk og kanskje noen dikt inniblant. (Jeg er naturligvis ikke misfornøyd med dekningen hittil.) Kan dere kanskje trykke noen av Robban Brobergs hyperfine tekster?

Revisjonistisk hilsen LHM - Rafnes.

Hat1

-Det er slett ikke nødvendig å ofre flere nummer av deres tidsskrift på meg, skriver en kristen jente på Sørlandet som Gatevisa velvilligst har spandert et eksemplar på. -Det er det sykeste lesestoff jeg hittil har hatt mellom fingrene, fri og bevare oss for et samfunn organisert av mennesker som kan prestere noe slikt, og til og med påberope seg å være seriøse. Der til kommer at flere av artiklene var uhyre dårlig og rotete skrevet, men kanskje det skulle være slik? En liten bemerkning til den hyppige bruk av bannord, noe jeg forstår er et slags varemerke for bevegelsen. Hvis man ikke tror på Gud, tror man vel heller ikke på djevelen, hva er da viten med å stadig bruke hans navn?

På side 8 i Gatevisa fant jeg en artikkel som avslører innsnevringen: "Intervju med kirkeskjenderne". Her blomstrer i sannhet både friheten og toleransen, vel å merke for disse to impliserte. Men hva med toleransen overfor menigheten, hva med respekten for dem som tror?

Hva med alle oss som ikke vil være med i dette samfunnet deres, skriver jenta. Hun er fortvila over tanken på at anarkistene en vakker dag kan få makta...

Hat2

Vær så vennlige og ikke send meg flere nummer av Gatevisa. Dere kan bare beholde pengene.

Jeg er ikke anarkist og jeg har heller ingen lyst til å bli det. Personlig syns jeg anarkiet er helt sykt, men dere kan mene hva dere vil for meg.

Nå lurar dere kanskje på hvorfor jeg begynte å abonnere. Til det kan jeg si at det helt beror på en misforståelse (uten at jeg vil utdype det noe nærmere).

Hilsen Bente.

Dementi 1

I forrige nr. meldte vi at Neil Young i forbindelse med sitt Oslo-besøk hadde for-

langt 5 limousiner på Fornebu, derav en spesielt til bikkja hans. Det viser seg nå at dette rykte er løgnaktig, og satt ut av konsertarrangøren for å skaffe publisitet om konserten.

Beklager, alle Neil Young-fans.

Dementi 2

På filmsidene i nr. 1/76 snek det seg dessverre inn en del småfeil, delvis pga. dårlig papirlim, delvis pga. dårlig korrekturlesing.

Faren til Lasse i filmen "Lasse & Geir" heter KNU T Pettersen, ikke Kjell. Derimot heter mora Jorunn KJ ELLSby. "Lasse" heter Torgeir SCHJ ERVEN.

Ellers: I Antonioni-artikkelen skreiv jeg at Red Desert (Deserto Rosso) var Antonionis første ikke-italienske film. Feil. Det var nemlig BLOW-UP, produsert i England tre år etterpå (67), en film som satte søkelyset på den engelske media- og moteverden, forøvrig A's første film opptatt på location.

Beklager. Men for framtida kan dere stole blindt på oss (??).

AB

Dementi 3

Det var ikke det jeg sa. Ikke i det hele tatt! Artikkelen "Venstreaktivist om politivold" i Gatevisa nr. 1/76 var nok opprinnelig et intervju, men endte som en samling usammenhengende og tildels intetsigende utsagn. Dermed ble det hele temmelig uinteressant. Intensjonene bak artikkelen var en analyse av hvordan norsk politi reagerer overfor forskjellige typer demonstrasjoner og hva vi kan vente oss i framtida. Pop-journalistene i Gatevisas redaksjon var tydelig mest interessert i de spennende "facts", og brukte skalpellen flittig i de analytiske avsnittene. Resultatet er sørgelig. En naiv venstreaktivists bekjennelser: "Tenk, de slo meg!". Den typen historier har vi nok av fra før, etter år med Dagbla' og Klassekampen. Det som trengs nå er en analyse av borgerskapets voldsapparat, ikke heroiske fortellinger om venstregueruers private oppgjør med tilfeldige betjenter. Men Gatevisa var kanskje ikke det rette stedet? Even Sætre

SVAR:

Vi trenger en analyse av voldsapparatet, kamerat Sætre. Gjerne i Gatevisa. Poenget er bare at du ikke presenterte en sådan i det omtalte intervjuet, hilsen pop-journalist AB

HVOR STÅR "MOTKULTUREN"?

De ovenstående gåsøynene vil nok få mange motkulturkonsumenter til å sperre øynene opp. Enkelte vil kanskje i Crumbsk desperasjon skrike: We want our eyeballs back! Skal nå også "motkulturens flaggskip" sette spørsmålstegn ved motkulturbegrepet? Kanskje det er på tide. Norske motkulturaktivister har i løpet av det siste halve decennium latt mange blomster gro uten i tilstrekkelig grad å sette spørsmålstegn ved gjødselens styrke og type. Vi har mye til felles: Ønsket om nye distribusjonskanaler, ønsket om å omstrukturere den nåværende levemåten, mot-

standen mot forsøpling og utbytting av mange slag. Men hvilken strategi skal vi velge? Hvilke spørsmål skal vi legge hovedvekt på? Er det riktig at enkelte retninger som vanligvis blir betrakta som "motkulturelle" hører bedre hjemme i Libertas enn blant frihetlige sosialister????

Dette er viktige spørsmål. Vi vil senere komme tilbake til dem i mer teoretisk form. På de neste sidene vil du finne anmeldelser/omtaler av diverse tidsskrifter og bøker som alle utgir seg for å være motkulturelle, men som er svært forskjellige.

DIKT & DATT 9/10

har sannelig hatt litt av en ansiktsløfting siden det første stensilerte nr. høsten '72. Bladet har satsa på diktbidrag i første rekke, litt for mye innavl og kameraderi, men mer utadvendt i det siste. Nå har det lenge etterlengtede Norden-nummeret kommet, og bladet reklamerer med at D & D er det litteraturtidsskrift her til lands som har størst utgivelseshyppighet. Hele seks ganger i året! Men tilbake til nummeret om Ny Nordisk Litteratur (nr. 9/10): Det er Torstein Hilt og Jon Sveinbjørn Jonsson som har kookt det sammen. Hvorfor Nordennummer? Under ledersoverskrifta "Ta 80 diktere i hånda" skriver redaktørene bl. a.: "Norden er et tilfeldig geografisk område, det er sjelden at vi tenker over at det innenfor dette området finnes 8 større språkområder som alle har en lengre eller kortere litterær historie. Nordisk litteratur bør stilles under et historisk lys."

Alle de 8 språkområdene (inkl. Færøysk, samisk og grønlandsk!) er sterkt representert, diktere som aldri før har blitt presentert her til lands har nå fått sjansen. Visste du

at der fantes 50 småforlag for diktpubliserings på Færøyene? Eller at det eksisterte et eget kvinneforlag i Danmark? Hønsetryk, heter det. Når det gjelder norske forhold har D & D intervjuet Olav Angell, som kommer med den originale påstanden at "Aftenposten gir ut 2 romaner daglig". Dessuten er Gateavisas gamle redaktør Jon Pedersen ute med endel humoristisk-sarkastiske betraktninger over norsk motkultur. Bør leses!

Bladet selges i A-4format, når du Brettet det ut, finner du 44 A-3-sider med stiv perm. Layout'en er "personlig" og ikke så verst. Mye bra i dette nummeret, men personlig synes jeg det blir litt mye poesi å spise på en gang.. Verre er at bladet pynter seg med motkulturstemplet og samtidig selges i Narvesen... Men, verdt en 10'er, tror jeg. Adresse: Gøteborggt. 8, Oslo 5. Abonnement: Kr 26 for '76 (6 nr.) E. D.

TROLLSKRIFT

Nytt litterært motkulturtidsskrift? Nåja, den første reaksjonen er vel helst: Hva i helvete skal vi nå med det? Dikt & Datt trives jo stadig. Likeså Bergensbladet TUN.

Nåja, siden TROLLSKRIFT er et nytt prosjekt fra Futurum Forlag, kan man jo kanskje gå med på berettigelsen. Futur-

istene har jo gjerne en litt personlig vri på bladene de sender til trykkeren.

Trollskrift er ikke noen unntagelse i så måte. Dominerende i første nr. er nemlig en artikkel om situasjonismen, en teori som vel de fleste trodde døde i 68 - om folk i det hele tatt har hørt om situasjonisme da. Denne artikkelen tar opp språk i sosial sammenheng og viser seg å være overraskende livskraftig. Skuffende svak er imidlertid Dag Kongsviks artikkel om motkulturens utvikling i Norge, Kongsvik har forsøkt, men resultatet har stort sett blitt et sammensurium av spredte glimt. Utelatelene er påfallende.

Positivt er det å lese at Den Alternative Bokklubben har vind i seilene, 1000 abonnenter er jo bra. Fullstendig meningsløs virker derimot artikkelen til Gary Snyder om buddhistisk anarkisme eller omvendt. Jeg har sjelden lest noe så forvirrende.

Forøvrig finner en intervju med Marie Takvam, bokanmeldelser og annet småvarmt i bladet som du kan få ved å sende 5 kr. (frimerker eller postanvisning) til TROLLSKRIFT, Hjelms gt. 3, Oslo 3.

JP

Crumb

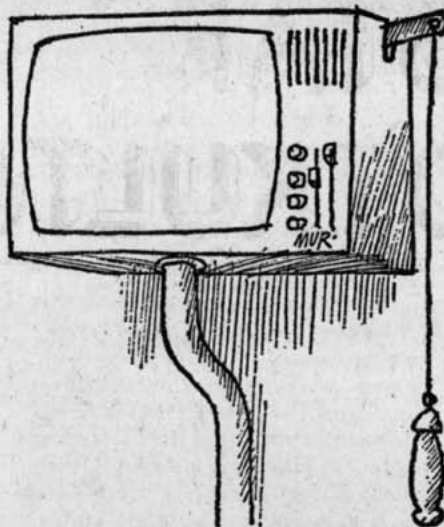
En Alternativ Bokklubb

Nå...endelig...storartet...nøyaktig hva vi har venta på...

Ei gruppe forfattere er blitt lei av å bli utsugd av de tradisjonelle forlaga. Derfor: den alternative bokklubben. Målet er å bygge ut et alternativt, ikke-kommersielt distribusjonsapparat for litterære produkter. Klubben skal gi ut seks originalprodukter årlig, så rimelig som mulig.

De 6 første bøkene er Bredo Greve: I FENGSEL, Tor Åge Bringsværd: DEN STORE FARVESLUKERN, Lars Saabye Christensen: ORDBOK (diktsamling), Lasse Tømte: ROMAN OM KJØNNSSROLLER, Sven Gjesdahl: EN REISE TIL INDIA OG NEPAL og Hans Breien: EVENTYR.

Prisen for disse 6 bøkene blir bare 85

kroner, og overskuddet av salget tilfaller forfatterne når 10% er trukket fra. Disse pengene går til et fond for forfattere som vil publisere bøkene sine sjøl.

Vitsen med dette er at forfatterne sjøl skal kontrollere produksjon & formidling av bøkene sine. Bokklubben er således et forsøk på å skape et antikapitalistisk alternativ til de kommersielle forlaga. Men for å komme i gang trengs 2000 abonnenter, så om du syns dette er en god idé, eller om du syns at kapitalismens bokpriser er noe i likhet med Mount Everest, da kan du sende 85 kroner til postgirokonto 22 68 498, Den Alternative Bokklubben, Boks 73, Blindern, Oslo 3.

viggo

Tidevann

Tidevann er navnet på ei lokal undergrunnsfille som kommer ut i Kolbotn - Ski -og Ås, (misforstått ikke, filla kan selvfølgelig også leses av folk som bor på Toten - Mosjøen - Vestre Slidre - også videre.)

Bladet har en rotete Lay - out som minner veldig om tidlig Dikt og Datt, en barnesykdom? Bladet inneholder artikler om blant annet, motkulturen (?) i Norge, gamle Marx, og kvinnefronten (AKP' S høner), dessuten en mengde dikt og kort noveller - med andre ord en parring av Dikt og Datt-og Gateavisa.

Første nummer kom ut for en par måneder siden, allerede nå går det rykter om sykdom, død osv.

Det er synd - vi trenger flere lokal-filler, derfor kjære leser send kr. 5 til TIDEVANN postboks 164, 1410 Kolbotn, og bestill nr. 1-76 av Tidevann.

Koma

fra Bryne presenterer seg som et "alternativt blad, politisk uavhengig og religiøst nøytralt" - bra å ha alt på det tørre. Bladet har kommet ut med to nummer til å nå - det siste hittil (gult omslag) i januar '76. Det er noe skoleavisaktig over bladet, ikke bare i formatet (A-5), men "linjeløsheten" er påfallende og stoffutvalget noe tilfeldig, og framfor alt: Lite lokalpreget. Foruten egne dikt og over-

settelsler av utenlandske beat-poeter står kortnoveller og Science Fiction samt vurderinger av nyskapende rockgrupper i søkelyset. I dette nr. er det den høyst eksperimentelle gruppen Gentle Giant som blir analysert. Ellers har man ofret plass til presentasjon av "politiske figurer", hittil Bakunin og Kropotkin. Espen Eide har gjort dette på en kortfattet, men noe overflatisk måte. Småpent, asså. Men vi håper dere toner flagg, koma-ister. 32 s. 5 kr - noe dyrt.. Adresse: Kolheiveien 26, 4340 Bryne. ED

annonse

Jeg vil herved meddele alle som har venta på at romanen min, "Jakten på Lucifers Fjær" skulle komme ut, at den aldri blir publisert. Grunnen er ganske enkelt at jeg ikke er hundre prosent fornøyd og derfor har destruert den. Men jeg håper å skrive en ny roman i løpet av dette året. Hvis jeg gidder.

Hilsen Arnstein Bjørkly.

KAJ SKAGEN En lykkejegers bekjennelser

Fra dikt til dikt, fra novelle til novelle skildrer Kaj Skagen et ungt menneskes lengsler og leting etter seg selv i begynnelsen av 1970-årene. En reise gjennom Europa, en reise gjennom den yngre generasjons virkelighet.

Heftet kr. 43,-.

tiden

vannbæren i bakrus

VB-redaktør Kari Berg Vindheim.

Vannbærens epoke i norsk motkultur starta vinteren '74, og jøss, var det ikke dette vi hadde venta på? Et tjukt blad der motkulturister fikk muligheten til å ta opp livets (les: kapitalismens) problemer på en grundigere måte enn i andre bladfiller. Når jeg sitter her med det mylig publiserte nr. 7 (dobbeltnr. til den stive pris av kr. 20,-) med ei forside som består av ei stavkirke og en geodesisk dom som overlapper hverandre, kan jeg ikke dy meg for å tenke at Vindheim-duoen og vennene deres ikke har klart å skille klinten fra hveten. De to-tre første numrene var stort sett lovende, med sin friske blanding av jordnær teori, praktisk-instruktiv økologi og fine sans for tegneseriemediets politiske muligheter. Bladet greide også å gjenoppleve deler av norsk landsbygdetradisjon uten å havne i den samme folkloristisk-nasjonalistiske hengemyra som AKP.

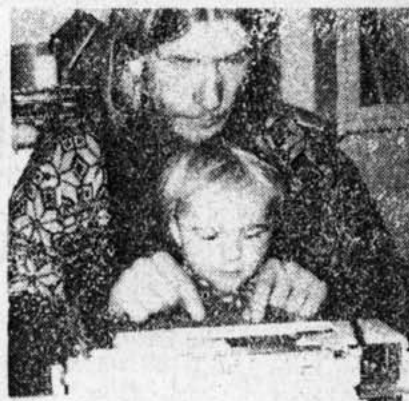
HANDLING

Men degenereringa begynte tidlig. Allerede i første nummer fikk den mystiske antroposofen Rudolf Steiners skrifter stor plass, side om side med stoff som angikk en kulturell revolusjon delvis basert på materialistisk tenkning og visse tillopp til interesse for arbeiderklassen.

Ikke sånn å forstå at jeg (eller Gate-avisas redaksjon) har absolutt antipati for å drøfte okkulte/religiøse/metafysiske emner. Spørsmålet er bare: I hvilken hensikt? Vannbæren svarer (den ofte noe sjablongmessige og mekaniske) kritikken med lettvinde utfall som: "Hvorfor skriver ikke beinhard materialister til oss og gjør bladet bedre etter sin smak?" (etter hukommelsen). Jo, ganske enkelt fordi Vannbæren sjelden har vist interesse for å tilstrebe en redaksjonell linje. Motkultur er mangfold - ok, fett nok - men Vannbæren rører sammen sosialistisk feminisme, situasjonisten Vaneigem og den notoriske anti-klassekjemperen Dybwad Brochmann, hvis påståtte "anarkistiske tendenser" ikke engang er borgerlig egoistisk, men reinspikka kristen altruisme med visse økologiske aspekter grundig fundert på den reaksjonære Bibelen - uten å anføre redaksjonelle merknader. En slik redaksjonell praksis avslører bare borgerlig liberalisme og holdningsløshet under rødsvart (helst rein svart?) fane. Når idealister som Brochmann og hans trofaste disippel E. Lorch-Falch angriper statssosialismen, skjer det ut i fra et humanistisk, nostalgisk synspunkt, og utfra total isolasjon og mistenksomhet overfor den virkelig utbyttede klassen, noe en akkompagnerende tegneserie beviser til fulle. "Den åndsrevolusjonære nyorienteringsbevegelsens" påstander om at sosialisme og fascisme egentlig er det samme, vitner om en beklagelig mangel på forståelse for fascismens materielle forutsetninger, og er like graverende udialektisk som AKP's neglisjering av massepsykologiske problemstillinger.

Med andre ord: Å invitere materialister til å skrive i Vannbæren slik det nå har utvikla seg, med større interesse for UFO og den klart reaksjonære Rosenkreutzordenen, enn hva som hindrer arbeiderklassen fra å bli revolusjonære, er nesten like meningsløst som å invitere Kissinger til å bli fast skribent for Ikke-vold.

ELLER

VB-redaktør Jan Bojer Vindheim & sønnen Aksel.

Til saken, siste nummer: Jeg skal ikke si så mye om bladets anti-plastikklayout, enten liker man den eller ikke. Tema-stoffet (HUS&KLÆR) opptar bare ca. 1/4 av innholdet, og presenterer mange viktige alternativer til Romsåsblokker og dynejakker. Disse praktiske alternativene til den vestlige kulturens statiske forsteining er utvilsomt viktig å befatte seg med allerede i dag, slik at vi verken mister visjonen om kommunismen eller blir ensidige teoretikere (nå vender jeg våpen mot meg sjøl, kamerater!). At Vannbæren har sans for både et før- og etter-revolusjonært samfunn med naturlig mat og litt oksygen igjen, kommer vi sikkert til å takke for en dag. Her fins stoff om selvforsyningshus med vindmøller og innebygget anlegg for utnyttning av solkraft,

Fortsetter side 33.....

DOP?

«GJØKEREDET»

—helsprø balansegang på stram line

Klingenberg, Oslos "parade kino" nr. 1, er fylt til randen. Suksessfilmen "Gjøkeredet" med hele 5 Oscars skal snart fylle det store lerretet, når Dizzie Tunes har gjort seg ferdig med å hylle Aftenposten og de mer enn tusen sjelene er blitt tilbudt rustfri frølse gjennom Sunsilks Shampoo og Nescafe Gull. Intens spenning. Forventningene er tydeligvis forskjellige, men de færreste venter seg vel bare en "Liberal kvalitetsfilm" av typen Chinatown eller Stikket. Og sjøl om jeg har slukt Ken Kesey's suksessroman "One Flew over the Cuckoo's Nest" både på engelsk og norsk, undres jeg: Er dette først og fremst show, eller en virkelig bombe? Filmen har da vitnerlig fått positiv kritikk i en svensk trotskist-avis. Jeg svetter meg gjennom to timer, og etterpå føler jeg meg merkelig... våken.

Milos Forman, den tsjekkiske filmskolens ypperste representant, har bedre enn de fleste greid å tolke den amerikanske sykdommen etter at han i '68 flyktet fra Bresjnevs tanks, som sosialist. Det har han hovedsakelig gjort gjennom den ville parodien "Taking-Off" og nå Gjøkeredet. Forman har bl.a. en merkelig evne til å la amatører flyte naturlig sammen med profesjonelle skuespillere, noe denne filmen er et stjerneeksempel på. Men Gjøkeredet hadde ikke blitt den viktige filmen den tross alt, om ikke Ken Kesey hadde vært den han var.

Ken Kesey

Kesey er ennå en av USAs fremste undergrunnshelter, særlig på grunn av denne romanen, men også for de beryktede "acid tests" ("syretester") som han arrangerte sammen med vennene sine i gjøglergruppa "the Merry Pranksters" fra tidlig i 60-åra til 1966, da LSD blei forbudt. På disse syretestene hadde både rockgrupper som Grateful Dead og tilogmed Hells Angels deltatt.

Kesey er født i Oregon, der institusjonen i filmen er plassert. Han jobba sjøl på et sinnssykehus i 50-åra, og vi skulle anta at han hadde et skikkelig grunnlag til å

uttale seg om elendigheten. Men hans kontakt med psykomimetiske/psykedeliske stoffer, og den bohemaktige "Beat-generasjonen", folk som Jack Kerouac og Neal Cassady, har nok betydd enda mer for for utforminga av hovedpersonen Randle

McMurphy, den energiske proletoarbohem-en som på den ene sida er lei samfunnets arbeidsmoral, men som samtidig er infisert av den amerikanske pengeetikken. Han er den siste westernhelten, eller om man vil: Den siste troverdige individual-anarkisten. Ken Kesey var virkelig i perioder den individualistiske opprøperen som McMurphy kunne ha blitt, om han ikke hadde blitt uskadeliggjort av seinkapitalismens robot-psykiatri.

Lobotomi

McMurphy, uhyre troverdig framstilt av

tusenkunstneren Jack Nicholson - bløffer seg gjennom arbeidsleiren til en psykiatrisk institusjon. Her hersker Big Nurse, framstilt av Louise Fletcher (også hun med Oscar), symbolet på den undertrykkende mor med den rollefestete plikten til alltid å vite bedre enn sine "sønner" - og siden hun er systemets representant, hersker hun uinnskrenket. De "svarte" pleierne gjør bare jobben sin. Pasientene er oppdelt i de "kroniske" (de som aldri mer kan tjene systemet, og i verste fall blir lobotomisert, dvs. blir utsatt for et inn-grep i hjernens frontallapp, for å dempe aggressive tendenser, en metode som var hyppig benyttet i tiåret etter 2. Verdenskrig), og de AKUTTE, som blir dopa ned på rutinemessig pilleutdeling og pseudo-vakker glasurmuzak, i filmen er den faktisk framstilt av Jack Nietzsche, som har spilt sammen med Neil Young. Ellers har

Jack Nicholson demonstrerer kreativ galskap.

de akutte æren av å være med på Big Nurse Ratched's skriftemålsignende "terapi". Den "kjernesunne" bloffmakeren og uskyldige mannssjåvinisten McMurphy setter snart hele denne rutinen over styr ved sine brutale, men sjarmerende metoder - og sjøl om han driter seg ut til tider og blir avslørt som falskspiller - framstår han som en "naturlig" lederskikkelse for de akutte, en gruppe som rommer hundre ganger mer livskraft enn man aner ved filmens begynnelse. Denne livskraften får utløp gjennom en vill flukt fra institusjonen med McMurphy som buss-sjåfør, og deretter en fisketur som i Formans film desverre tenderer mot Bob Hope-komikk. McMurphus søte "chick", Candy, som blir introdusert i denne scenen, er i Marya Smalls framstilling bare en malplassert tyggegummikarikatur.

Alle medpasientene blir levende framstilt, delvis av amatører, og alle er på samme tid personligheter og typer, levende dokumenter om det gale samfunnet utafor. F.eks. Harding ("frivillig" innlagt), den pertentlige intellektuelle som sier "Merci" når han mottar pillen sin og setter monopolspill-reglene høyere enn alt annet. Cheswick, den uhyre følsomme gamlingen med tonnevis av innestengt aggresjon, livredd for å ta et snev av ansvar. Og så Billy Bibbit, den stammende, rødmeende romantikeren som er blitt kvalt av "mors-kjerlighet".

Anarki

McMurphys humoristiske opprør vekker også liv i den antatte døvstumme indianeren Chief Bromden, som hittil har stått passivt med en kost i hendene. Etter en slåsskamp med vaktene forsøker McMurphy å få med Bromden på et fluktforsøk, men blir elektrosjokkbehandlet i stedet. Sjansen byr seg igjen etter en vill nattlig fest, "en euforisk orgie i anarki og sanselighet", for å bruke Øivind Pharos ord fra etterordet til den norske utgaven av boka (PAX). Ja, anarki (i betydningen frigjørende kaos) er vel sjelden blitt livligere framstilt på film. Den ville skøyeren McMurphy arrangerer elskov mellom Billy Bibbitt og Candy, og Big Nurses moderlige svoveltale dagen etterpå får han til å gjøre sjølmord, mens McMurphy blir lobotomisert, en "grønnsak", for å bruke Kesy's

McMurphy hisser opp de gale.

uttrykk, brukt bare en gang på filmen.

Uten å lage noen visuell voldtekt har Forman igjen gjort en film som holder øynene limt til lerretet. En håndfast regissert film, samtidig glir kamera lekende lett i institusjonslandskapet, bare brutt av brå fokuseringer og lange talende nærbilder. Fotograferinga er Haskell Wexlers verk. Wexler er kjent for den sterkt samfunnskritiske filmen "Medium Cool".

Show?

Men er filmen politisk holdbar? For det første: Formans film har utelukket viktige momenter i Kesy's roman. I boka er Chief Bromden forteller - hans samfunnsfilosofiske tanker er på det nærmeste radert vekk. Synd, for Bromden skjønner at miss Ratched er "agent" for Syndikatet (the Combine) som han kaller det for. De psykodeliske trekk fra romanen kommer lite fram i filmen, bortsett fra en eneste scene. Enda mer betenkelig er det faktum at hverken Kesey eller Forman går helt i dybden av den fryktelige ned-dopinga og sjokkbehandlingen på disse koko-husene. Ca. 200 000 amerikanere blir hvert år utsatt for slik sjokkbehandling. Det er på tide at flere facts om dette siver fram, mener medlemmer av Network Against Psychiatric Assault i en anmeldelse av filmen i undergrunnsavisa New York City Star. De hevder at lobotomi ennå er utbredt, bare i mer raffinerte former. De omtal-

er filmen som "a powerful and moving statement", men synes også at det er synd at filmen er blitt mer show enn Kesy's roman var. "Psykiatriske institusjoner er ikke morsomme", skriver de. Likevel, slik Forman har brukt humoren, fungerer den stort sett som en nødvendig antitese til institusjonens sterilitet. Om Forman innimellom har tenkt på Oscars og grønne skoger kan man jo lure vettet av seg på.

Kvinnesyntet i filmen er også et sørgelig kapittel, og er bare "forståelig" når man tenker på at boka er skrevet i '62. Men Formans motforestillinger mot den gjengse tonen i dette isolerte mannsmiljøet glimrer ofte med sitt fravær.

Filmens munner ut i Bromdens frigjørende flukt inn i skogen, og en like frigjørende ekstatisk latter fra medpasienter som kanskje flykter med. Hva "de gales opprør" utafor gittene skal bestå i sier filmen ingenting om. Men den absurde humoren er en hammer som MÅ vekke noen og enhver. Sammenlignet med Loach's "Tilfellet Janice" har den nådd et mangedobbeltpublikum, men det spørs om denne filmen kan måle seg med den engelske reint analytisk.

Forøvrig kan det nevnes som en kuriositet at Kesey er forbanna på produsentene fordi de forkastet filmmanuset hans - og krever 850 000 dollars i erstatning.

Arnstein Bjørkly.

VANN- BÆR- EREN

VANNBÆREREN: BLADET SOM SPIKER. NÅ MED ALTERNATIVE LAYOUT - FØRSØK.

Vannbæreren 8 spys ut til sarte sjeler (og til våre hardkokte abonnenter) i løpet av mai. (bedre seint enn aldri). Av innholdet: Monica Sjø med kvinnekultur/kvinnekunst. Kampen mot politikk og kunst. Seremonier. Gong. "Birger på toppen" (tegneserie av Terje Nordberg). Sarvadoya-rapporter. Debatt og mange overraskelser. Ubestemmelig sidetall. Pris kr. 15 fra bokcafeer og universitetsbokhandler eller direkte fra VANNBÆREREN, box 13, 9155 Karlsøy.

BØKER

Eivind Reinertsens autoriserte undergrunnshistorie:

REISE UTEN MÅL OG MENING?

Ordet undergrunnskultur blir brukt både i tide og utide. Analyserer man de forskjellige bevegelser, aksjoner, leveformer og trykksaker som pynter seg med denne betegnelsen, vil man raskt finne ut at det ikke er snakk om en og samme plan- te. Det som forener disse utvektene syn- es i første rekke å være leitinga - etter noe man har sett konturene av i et øyeblikk av opprør, oppbrudd eller rus, et stykke virkelighet som ikke finnes på foreldrenes TV-skjerm.

Eivind Reinertsen - som tilhører den aldersgruppa som var så heldig (?) å være ca. 20 år i 1968, har våget seg ut på dypt vann og skrevet ei bok med undertittelen "Undergrunnskulturen og vår tid". For å sitere vaskeseddelen: "Gjennom en samling beretninger, inntrykk og øyeblikksbilder fortelles undergrunnskulturens historie fra 1950-årenes beat-folk via sekstitallets fantaster og blomsterbarn til syttiårenes "vake tapere": teoretikere og såkalte revolusjonære av mange slag". Nåja, de siste hører man ikke så mye om. Nei, Reinertsen er mest opptatt av åndsverdenen som atskilt kategori, og da blir det ikke mye plass til fenomener som Situasjonistene, Black Panthers og Motherfuckers.

Fra før av kjente jeg Reinertsen som en av disse søkende "fantastene", gjennom hans siste roman "En ikke helt trist dommedagsbok". Jeg blei den gang svært fascinert av intetsiteten i språket hans. Siden har han prist Gud i Vannbæren.

Reinertsen åpner med beat-generasjonen og det amerikanske ungdomsopprøret, som han komprimerer voldsomt, noe som går mest ut over politikken. Som den idealist han er, har han en tendens til å tillegge bestemte personer (f.eks. Jack Kerouac) en nesten mystisk stor innflytelse over utviklinga siden.

Reinertsens stil skifter mellom det refererende og det innlevende, det første gir seg bl. a. utslag i mange avisutklipp som avogtil kan være ganske opplysende, særlig dem som har med øko-krisa å gjøre. Men han burde ha holdt seg unna "analyser" av politiske bevegelser når de er såpass overflatiske som de er. Han greier ikke å innse at yippienes "banale" stil, i likhet med dadaistenes, var et bevisst spill for å kunne formidle det politiske budskapet til så mange som mulig på kortest mulig tid (Vietnamdemonstrasjoner, etc.). At resultatene blei så-som-så er en annen sak.

Kapitlet om "Children of God" er symptomatisk nok tilsvarende ukritisk.

Reinertsens litterære idealer får vi kjennskap til i kapitlet "Føde for en frossen tid", der den frie, uforpliktende fantasien dyrkes til fulle. "Fett nok" (for å bruke et forslitt "undergrunns" uttrykk), men har ikke kapitalismen absorbert de "kule friksene" som sitter og digger Lovecraft og Tolkien på Dam Square? (disse forfatterene kan riktignok gi visse impulser til militant kader-ungdom).

Undergrunnspressa blir også behandlet. Også i dette kapitlet projiserer R. sin egen roterte holdning overfor samfunnet på Hjelms gt 3 og Gateavisa, som han tydeligvis ikke har lest siden nr. 2 '73... De gjengitte artiklene fra GA er da også lite aktuelle.

Best liker jeg Reinertsen når han snakker om nære ting, f.eks Slottsparksmiljøet i slutten av 60-åra og den spissborgerlige

hetsen mot flipperne. Her er brokker av intervjuer med folk som fløy høyt noen år, og snart nådde bakken igjen. Og sadistiske uttalelser fra purken.

Rs viktigste bidrag er et langt etterskrift om bevissthet og bevissthetsforandring, som sjølsagt ikke hovedsaklig går på bevissthetens forhold til samfunnet, men i stedet kretser om sanseutvidende stoffer. Reinertsen har tydeligvis et veldig sterkt forhold til hallusinogener, men også et mer velfundert og balansert syn på "drogenes" funksjon enn det jeg tidligere har sett på norsk.

I kapitlet om Indiaferden er Reinertsen tydeligvis på hjemmebane (hans hobby nr. 1, i følge informerte kilder), og leser man kapitlet som en reiseskildring, er det absolutt fullspekket med estetisk verdi. Reinertsen er ikke særlig interessert i å studere imperialismens resultater i hippie-paradiset, og etterhvert får man litt vondt i magen av alle grensesprengende visjonene og haiké-idyllen.

Som sagt: Mye Woodstock-filosofi. Mye bra her og der. Men andre kapitler kunne med fordel ha vært skrevet av Aftenpostens kulturredaktør. Denne boka vil antagelig bli stående som BOKA OM UNDERGRUNNEN. Det er synd, fordi Reinertsen lever mer i evigheten enn under kapitalismen. På godt og vondt.

Eivind Reinertsen: Reise uten ankomst. Undergrunns-kulturen og vår tid. 384 s. Kr 94,- Aschehoug.
Arnstein Bjørkly.

Et dyr som er fanga i ei saks har to muligheter, det kan gnage av seg beinet — eller forbli fastlåst. Det gjør imidlertid vondt å gnage på seg sjøl, og omtrent så vondt kan det bli å være mann framover. — Dersom vi velger å ta opp kampen med oss sjøl og det "samfunnet" som låser oss fast. Myten om Susy Creamcheese (myk og smørevillig rett fra kjøleskapet) og Harald Stålbryst (den evige ståpikk) vakler, men har også antatt nye forkledninger og er på ingen måte død. Eller som det sies i dette sitatet fra forordet til "En bok om menn": "Vi utgir denne boka med en klar følelse av å stå ved en skrøpelig begynnelse. Vi kan verken snakke eller skrive oss fra den daglige undertrykkelsen enhver av oss fortsatt opprettholder — undertrykkelsen av kvinner, og undertrykkelsen av vitale evner og følelser i oss selv."

Så altså — ei bok om menn. Boka er en samling artikler skrevet av skandinaviske bidragsytere, hvorav de fleste er menn. De norske artikkelforfatterene er Arnstein Bjørkly, Jahn S. Collet Muller, Haagen Ringnes og Erik Rudeng. Boka er på knappe 110 sider, men er ingen overflattisk lettvekt av den grunn. Etter å ha lest den to ganger er jeg ennå ikke sikker på å ha fått med meg alt. Samtidig er jo "En bok om menn" bare begynnelsen.(?)

For å begynne med begynnelsen: Haagen Ringnes skriver pent og bra om deling av arbeid og ansvar, men gir ikke uttrykk for å ha fatta noe av sammenhengen mellom kapitalismen og Manns/Kvinne - undertrykkinga. Artikkelen hans skiller seg ikke nevneverdig ut fra de kronikkene Aftenposten presterer om emnet.

Samfunnsmessige og politiske perspektiver finner en derimot i resten av boka. — Og det blir egentlig ganske overveldende, for dette er

ei bok som snakker om enkelt menneskene, om hverdagslivets politikk, samtidig som den hele tida peker videre mot det alternative samfunnet, mot sosialismen.

sosialistiske menn

Av de fire norske forfatterene er det Erik Rudeng som først og fremst peker seg ut med sine tre artikler — "Kvinnefrigjøringens konsekvenser for mannen, tiden og privatlivet", "Hva har klasseforskjeller å si for mannsrollen?" og "Krise for mannen, krise for kapitalismen". Disse artiklene, spesielt den første, inneholder en vesentlig kritikk av menns funksjon innafor sosialistiske organisasjoner, og marxismens manglende forståelse av privatlivspolitikken. Det er vanlig at all ikke-abstrakt, hverdagslig nåtidsproblematikk utsettes til "etter revolusjonen". Sosialistiske bevegelser tenderer mot å reprodusere borgerlig ideologi gjennom kader-, helte- og arbeiderkulturdyrking. (Vanlige folk er helt OK, asså!)

"En bok om menn" understreker betydninga av mannsfrigjøring — kvinnefrigjøring — hverdagslivfrigjøring for at det skal bli mulig å bygge en anti- autoritær sosialistisk bevegelse. For individer som er underlagt hierarkiske strukturer og

EN BOK OM MENN

almene nevrosen i "privatlivet" vil til syvende og sist skape en nevrotisk/hierarkisk revolusjon, og reprodusere det gamle klasse samfunnet. Vi kommer ikke særlig langt videre ved at menn henger på seg kvinnekampmerker og mimrer om kvinnes kamp i Vietnam og Cambodsja.

Likeledes dyrkes mannsrollen gjennom de enorme abstraksjonene i organisasjonslivet, der drabelige dueller utkjempes med litteratur-

"—— På en viss måte blir de fleste menn et lukket, selv tilstrekkelig seksuelt system — ikke homo- eller heteroseksuelle, men selv- seksuelle."

Claus Clausen.

lister, henvisninger og sitater. Abstraksjoner er mannens sjølforsvar.

bevisstgjøring

Og dermed er vi kommet fram til betydninga av konkret handling, individuelt og kollektivt. Denne

boka viser klart at dersom ikke menn jobber på alle plan for å forandre sin egen bevissthet, korrupperer vi de langsiktige målene. Boka gir ingen ferdige løsninger på hvordan vi kan gå fram, men er allikevel proppfull av opplysninger om menn og mannssamfunnet. Det er nok å ta utgangspunkt i. (Og vi har jo noen år på oss (?)) Gateaviskollega Arnstein Bjørkly skriver om erfaringer fra mannsguppe, og gir en del gode tips, selv om resultatene drukner litt i miljøskildringa.

mannlig seksualitet

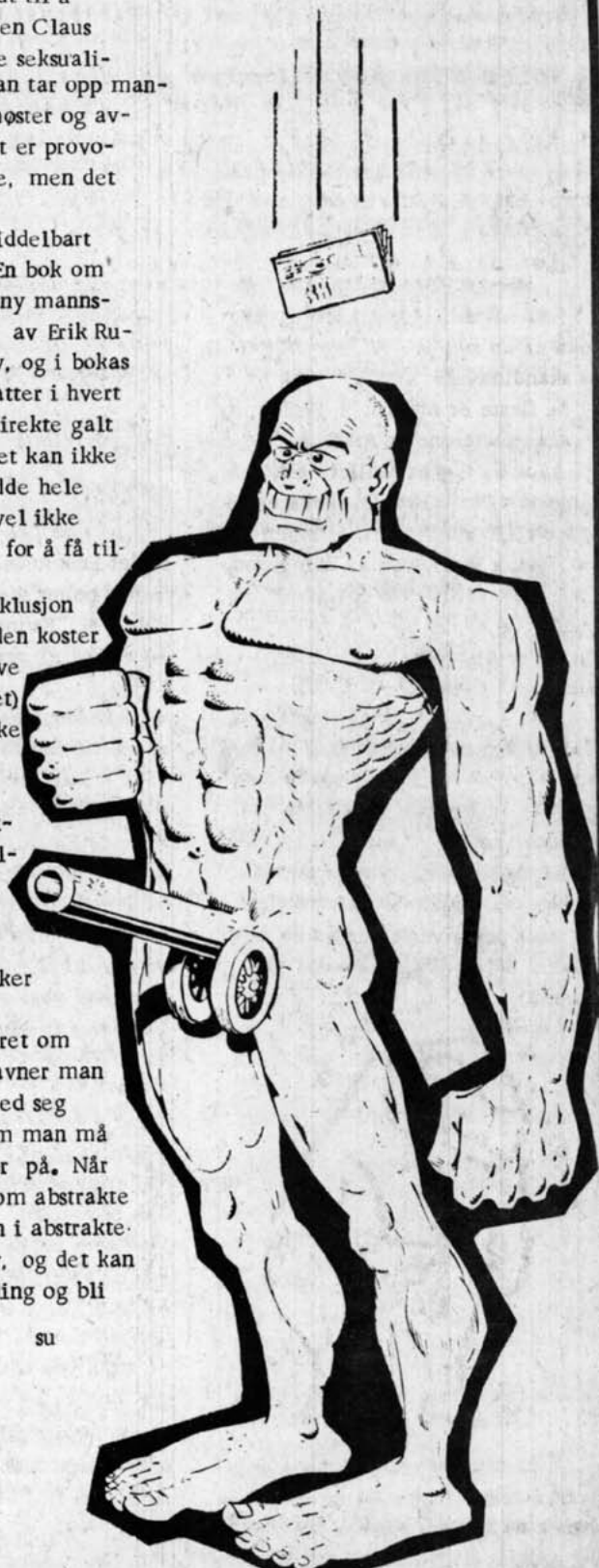
Det er vanskelig å skulle gi en helhetlig presentasjon av boka, fordi den er så enormt omfattende, og fordi jeg burde ha gjort dette i samarbeid med ei jente. Men en spesi-

ell artikkel til er jeg nødt til å framheve, nemlig dansken Claus Clausens "Den maskuline seksualitet som læreprosess". Han tar opp mannens seksuelle adferdsmøster og avslører dette grundig. Det er provoserende og deprimerende, men det kan brukes!

Det eneste som umiddelbart virker irriterende ved "En bok om menn" er uttrykket "en ny mannsrolle", som brukes både av Erik Rudeng og Arnstein Bjørkly, og i bokas vaskeseddel. Dette oppfatter i hvert fall undertegnede som direkte galt og misvisende. For målet kan ikke være mindre enn å utrydde hele rolle-begrepet. Vi skal vel ikke kvitte oss med ei rolle, for å få til delt ei ny?

Som en slags konklusjon til slutt: Kjøp boka (den koster dessvære hele toogtredve spenn, men er verdt det) les den, og legg den ikke vekk på lenge. Denne anmeldelsen har bare kunnet uttrykke en brøkdel av hva boka inneholder. Og brødre — et viktig poeng fra Hans Otto Loldrups artikkel som jeg antar understreker meningen i boka: "Når man snakker konkret om konkrete problemer, havner man i konkrete konflikter med seg selv og omverdenen som man må finne konkrete løsninger på. Når man snakker abstrakt om abstrakte problemer, havner man i abstrakte konflikter med seg selv, og det kan man skrive en avhandling og bli dr. philos av."

SU

fortsettelse

Fortsettelse: Vannbæren.

kompostklossett etc. Vannbærens mest positive funksjon er at den kanskje kan få "stålverks-marxister" til å innse at Marx' teorier om "stoffskifte med naturen" (ofte utlagt som ensidig utnyttning/utbytting av naturens rikdommer) tross alt trenger en revurdering i-pakt med seinkapitalismens energiløsningssamfunn, (og så må dammanistene spørre: Hvem har skylda for sløsinga?)

Stein Jarving har tatt pause i sine anarko-guddommelige-maoistiske filosofier og skriver klokt om det gamle SAMTUNET, ikke bare som møtested, men som bo- og leveform. Mange av de reinte praktiske forslagene - f.eks. torving som en utvei på energikrisa vil i de første åra ha liten aktualitet for bysamfunnet, men jordbrukskollektiver har tatt opp denne nyttige tradisjonen igjen, heldigvis (sjøl dreiv jeg med torving hver sommer til jeg begynte på Blindern i -73:)

Om klær: Ull, veving, skinn- og lærarbeid mm. Fett. Mye å lære.

Alternativet til storbyens en-dimensionale monokultur trenger vi også, det samme gjelder kamp mot Kjernekraften. Det er ikke dette stoffet jeg steiler over, men det vell av spekulerende sektorpreget metafysikk som flyter over i Vannbærens bølge. På side 90-91 propaganderes det for bønn, i en tidsalder da verden overflømmes av B-52-bomber og massearrestasjoner av venstreorienterte i Guds navn. Har ikke det 20. århundres historikere vist at kristen reaksjon mot verdens elendighet utelukkende er eskapisme, flukt fra hverdagen? Når Jan Vindheim skriver en hyllende artikkel om den kaukasiske fantasien Gurdjieff, som flykta fra "revolusjonen" i 1917 for å etablere et "Institutt for menneskets harmoniske utvikling" i Paris, så kan man lure på om Vannbærer-liberalismen har grenser. Og man blir fristet til å spørre om Per Lønning skal få midtsida i neste nummer. Hvor i helvete er de redaksjonelle motforestillinger? De savnes i såvel artikelen om Brochmanns økonomiske nyorientering, som i sjølve toppen på kransekaka, Grete Bergs hyllest til "Jesus - en veg". Vi som driver med frihetlig politisk arbeid i Oslo, har bare ei erfaring med folk som pynter seg med dette symbolet, som panser og skalkeskjul: De kaller produktene våre for "djevlels verk", i hellig, narkotisk ekstase. Gjett om Willoch gleder seg:

Jeg har ikke plass til å ta for meg alle

artiklene i siste nummer som mystifiserer de jordiske realitetene. Men hovedinntrykket blir forsterket av Jan Bojer/Vindheims leder "Vannbærens time". Her prøver han å definere motkulturens rammer i dag. Kritikken mot dagens fin-kultur og kommersielle skrap deler jeg med Jan. Men den altomfavnende vær-sniitt-mot-alle-fett&kult-kosmisismen uttrykkes så bra i en enkelt setning: "Ut fra dette kan vi plassere hovedtyngden av motkulturen i et område som innrammes av SV, AKP og anarkistene med populistiske utløpere i Venstre, Senterpartiet og Kristelig Folkeparti (sic!) Leve mangfoldet! Alt er kult! Eller: "Elsk dritten", som Jan sier det i det utmerkede diktet "RIVE + BYGGE". George Wallace er den fødte motkulturist, og da hjelper det lite om VB tar avstand fra "bizarre epidemier" som Divine Light Mission og Baha'i.

Skepsis mot akademisk marxologi er absolutt på sin plass, Jan, Kari og andre Vannbærere. Det dere tilsynelatende har glemt, er at revolusjonær motkultur ikke utelukkende er mangfold, men like mye strategisk profil. Vi burde i dag vite med sikkerhet hva som er dop, i unge, friske, utfrika klær. Jan & Kari lagde i '73 det kulturrevolusjonære bladet SPY, et jævla nødvendig oppgulp mot frika kapitalisme, flukt og motkulturell drevtygging. I dag er det på tide å trekke fram denne filla og se absurditeten i Vannbærens filosofiske rot. Det viktigste spørsmålet kulturrevolusjonære må stille seg i dag, er ikke: Tror du på Arbeiderklassen eller tror du på Jesus? - men: Hvordan skal man ta opp kampen mot kristen, puritansk, småborgerlig og endimensjonal ideologi som hindrer den lenkede arbeiderklassen å velte utsugernes pyramide? Foreløpig har ikke Vannbæren brakt oss særlig mye nærmere målet, men vi har ennå halvannet år å se om epilogen blir like negativ som helhetsinntrykket av dette nummeret.

El Desperado

Om kapitalismen..

forts. fra side 25

Alle ideologier, ledere, alle myter og symbolske handlinger er avskaffet. Dette kan imidlertid ikke skje før individene gjennomskuer norskoppens "lykke" som illusjon & flukt - og oppdager at det er en hel klasse i kraft av sin rolle som arbeidskraft, utnyttet og fremmed gjort for seg sjøl og sine omgivelser, som virkelig ønsker en radikal forandring og avskaffelse av hverdagslivets monotoni og selvforme-

REVOLUSJONENS MÅL ER DEN TOTALE
KOMMUNIKASJON.

ktelse.

Derfor innser enkeltindividet at realiseringa av sine egne ønsker og behov, sin egen egoisme, er identisk med de andres, med klassens, kollektivets egoisme. Sammensmeltinga av den individualistiske kollektivismen og den kollektivistiske individualisme er skjedd og revolusjonen, den store terapeutiske frigjørende fest eksploderer i gatene.

POLITIVOLD...

Forts. fra side 17.

"Pilestredet 34 er en utklekkingsanstalt for samfunnsfiendtlig virksomhet" hagla ned over ørene våre". De fikk tydeligvis litt noia da det gikk fram at jeg jobba i GAs redaksjon, så forrige nr. har nok fungert bra.

I mens hadde noen bevisste kamerater av oss tre organisert ca. 30 mennesker til å troppe opp foran Victoria og kreve oss løslatt. "Frigi Anka og Arnstein" ropte de, og holdt på å bli arrestert sjøl.

De individualistiske "provokasjonene" fra vår side kunne kanskje med fordel ha vært unngått, men en ting er klart: Så lenge purken oppfører seg som svin vil vi absolutt gripe inn i "deres anliggender". Vi ser ikke rolig på at politistaten vokser fram!

AB

BESTILL FRA GATEAVISA:

Bestillinger sendes til Gateavisa, Hjelmsgt. 3, Oslo 3. Du betaler i postoppkrav når sendingen kommer. Porto kommer i tillegg.

BØKER-HEFTER

Fridikt 2 (poesi av GA-lesere)	3, 50
Fridikt 3	3, 50
Dag Kongsvik/Rablebok	4, -
Vannbæren nr. 5	10, -
Vannbæren nr. 6	10, -
Vannbæren nr. 7	20, -
Ekstremisten nr. 1	10, -
Trollskrift	5, -
Politikkens irrasjonalitet (Brinton)	5, -

"Artsy Fartsy Funniers":

80 siders bok på engelsk om undergrunnstegneseriens historie. Med biografier av tegnerne og mange eksempler. 17, -

ALTERNATIVE TEGNESERIER

Tegneserier er ikke bare Donald og Stomperud! I de siste åra er det dukket opp en flora av undergrunnstegneserier, ikke beregnet på mindreårige. "Sykelige", "moralisk nedbrytende" og "venstrevidde" sier noen. Vi ser heller på dem som dels utflippa humor, dels som sunne oppgjør med etablerte ideer i samfunnet. Temaene varierer fra erotikk og rusmidler til politivold og økokrise.

Vi kan ikke gå god for alle de ville påfunnene til tegnerne, men vil gjerne la flere få del i deres særegne verden.

Vi kan tilby det meste som er lagt av norske alternative tegneserier, og et utvalg av det bedre blant flere hundre amerikanske hefter.

NORSKE TEGNESERIER:

Feite Freddy 5 (Terje Nordberg/ Crumb/Shelton), 40 sider	4, -
Feite Freddy 4 ("Kong Lov" av Thor Sivertsen+Crumb), 32 sider	2, -
Fetter Pran (Terje Nordberg)	5, -
En Fågel er loss (Nordberg + Inge Iversen)	5, -
Instant Karma (Arne Isachsen)	3, 50
EEC, veien til Brüssel (A. Isachsen)	1, -

AMERIKANSKE: (kr. 5, - pr. stk.)

Gilbert Shelton:

Freak Brothers 1	
Freak Brothers 2	

Freak Brothers 3	
Freak Brothers 4	
Fat Freddy's Cat	
Wonder Worthog 2	

Robert Crumb:

Zap 0	
Zap 1	
Mr. Natural 1	
Mr. Natural 2	
Dirty Laundry	
XYZ	
Big Ass 1	
Big Ass 2	
Motor City 1	
Motor City 2	
Hytone	
Black & White	

Diverse tegnere:

Zap 2	
Zap 3	(Med serier av Shelton,
Zap 4	Crumb, Griffin, Moscoso
Zap 5	Clay Wilson, Williams
Zap 6	m. fl.)
Zap 7	
Zap 8	

Tales from the Tube (Griffin, Williams, Crumb)

Leather Nun (Jaxon, Crumb, Spain, Sheridan m. fl.)

Arcade 1	(Crumb, Shelton, Lynch,
Arcade 2	Osborne m. fl.)
Arcade 3	

NB! Prisen for Arcade-heftene er kr. 8, -.

Junkwaffel 1	
Junkwaffel 2	
Slow Death 2 (Corben, Jaxon, Osborne)	
Slow Death 3 (Corben, Jaxon, Osborne)	
Anomaly 4 (Corben, Kline, Strnad)	
All Duck Funnies (Kinney, Sonntag etc.)	
Radical Rock (Colwell)	
Brain Fantasy 2 (Todd, Smith, Becker)	
Harold Hedd 1	kr. 10
Harold Hedd 2	

ROCK-TEXTER

Disse heftene inneholder stort sett alle kjente innspillinger med artistene. (Ikke gitarbesifring).

Bob Dylan	20, -
Rolling Stones	17, -
Beatles	17, -
Crosby, Stills, Nash, Young	
(også solo-LP'er)	14, -
Van Morrison	12, -
Pink Floyd	10, -
Janis Joplin	8, -
Jimi Hendrix	10, -
Leonard Cohen	9, -

Lou Reed	9, -
The Band	10, -
Led Zeppelin	10, -
Who	15, -
Jethro Tull	10, -

OPPGAVERDE LIK

Det er mulig å kjøpe gamle numre av Gateavisa, enkeltvis eller i en pakke med alle som ikke er utsolgt: 13 numre fra 1971 til '75. Du får dem for bare kr. 20, - (normalpris kr. 31). Innhold, se nedenfor.

GAMLE NUMRE ENKELTVIS:

Kr. 2 pr. stk. t. o. m. 2/74

Kr. 3 pr. stk. f. o. m. 3/74.

- 6/71: Lennon-intervju, kristendom & anarkisme, søstersolidaritet etc.
- 1/73: Dylan-biografi del 1, Europeisk okkultisme del 1, rusdebatt, norsk alternativpresse, The Greening of America.
- 2/73: Dylan-biografi 2. og siste del. Okkultisme 2. del, Jesus-hets, Bratteli-hets, Nixon Visions, Murray Bookchin.
- 4/73: Hermann Hesse, Wilhelm Reich, okkultisme del 3, Prudence-intervju.
- 5/73: Fredrikstad for fugler og/eller menn-esker? Hawkwind-intervju, The Book of Grass, Okkultisme 4 og siste del.
- 1/74: Piratradio, motkulturens oppgaver, om undergrunnstegneserier, Bookchin om by-politikk, Zappa-intervju, science-fiction.
- 2/74: Bilen ut av sentrum, Speed Kills: Tips for Intervall-farere, "Robban" Broberg.
- 3/74: H. Marcuse om feministisk sosialisme, Tønsberg Alternative Teater, Kebnekaise, Carlos Castaneda, "Motklang"-omtale.
- 1/75: Dorull mot kongen, kollektiver, Folque, Grateful Dead, bokcafeer, seksualopplys-ning, kvinnemakt i Afrika, 4 tegneserier.
- 2/75: Dusan Makavejev-intervju om Sweet Movie film., Jefferson Starship, Josef Stalin & Donald Duck, "Finn din Skuff".
- 3/75: Husokkupasjon, alternativt teater, intervjuer med GUD, Hoola Bandoola Band & Roy Harper. New Journalism.
- 4/75: Temanr.: Kjønn, kropp & samfunn. Feminisme & sosialisme, Mannsrollen. Seksuell frigjøring. Alternative samlivs-former. Lesbiske. AA-kommunen.
- 1/76: Tema: "Lov og orden". Torgersen om fengselsvesenet. Bjørneboe om politi og domstoler. Tips om du blir satt inn. Politivold. - Christiania, "Lasse & Geir".

ABONNEMENT

Se siste side i bladet for detaljer. Abonnement på 25 eller 50 kr. tegnes ved innbetaling på postgirokonto - eller det kan bestilles sammen med trykksaker på denne lista, og betales i postoppkrav. Oppgi valg av gratis-trykksaker ved 25 kr. abonnement.

denne bladfilla er på vei til:

Retur til Gateavisa, Hjelmsgt. 3, Oslo 3.

Gateavisa nr. 2-1976 ble redigert av: Arnstein Bjørkly (ansv.), Stein Foss-
lie, Ragnar Myklebust, Mari Toft,
Stig Ulvad og Viggo Vestel.

Spesiell takk til Inge-Lise Lang-
feldt og Jon Pedersen.

Utgitt av Futurum Forlag, Hjelms-
gt. 3, Oslo 3.

Medlem av Alternative Press Syn-
dicate. Trykk: A/S All-Trykk.

Opplag: 6000

GA trenger FLERE selgere

Vi er ikke interessert i å la Narve-
sen tjene penger på Gateavisa. Avi-
sas eksistens avhenger derfor ikke
minst av dem som går rundt & selger
den. Størstedelen av opplaget spres
av selgere på over 50 steder i landet,
men ennå kan dekninga bli mye be-
dre.

Liker du Gateavisa? Burde fleire
mennesker lese den? Er svaret JA,
hvorfor ikke være med på å spre den
i ditt lokalmiljø: byen, bygda,
skolen, arbeidsplassen eller kaserna?

Av prisen på 3 kr kan selgeren be-
holde 75 øre (25 %). Avisene beta-

les når de er solgt, og usolgte ex.
kan returneres.

Det varierer sterkt hvor mange ex.
folk selger rundt om, fra 10 til 200.
25-50 nr er imidlertid det vanligste.

Sendt bestilling på aviser til Gate-
avisa, Hjelmsgt. 3, Oslo 3.

Eller kom oppom kontoret vårt og
hent aviser. Hjelmsgt. er ei sidegt.
til Bogstadvn, et stkke nedafor Ma-
jorstua. Kom i tida 12-20 man, -fre.
Lørdag ca. 10-17.

SLÅ ET SLAG FOR MOTKULTUREN:
BLI GATEAVIS-SELGER!

abonnér på gateavisa!

Ga avisa mersmak? Som abonnent
er du sikra ferske aviser i framtida.
Løssalget skjer stort sett via gate-
selgere, og du kan ikke regne med
å støte på en.

Abonnement koster 25 eller 50 kr.
Du får tilsendt aviser portofritt til
beløpet er oppbrukt.

Vi gir melding når abonnementet
utløper. (25 kr. holder minst et år)

gratis lesestoff

Ved å tegne abonnement får du
også tilsendt GRATIS LESESTOFF:

25, - kr gir deg valget mellom -

4 gamle nummer av Gateavisa, nr.

1/75, 3/75, 4/75, 1/76. 144
sider i alt. Hva innholdet er kan du
lese om på side 38.

eller

POLITIKKENS IRRASJONALITET
av den engelske rådscommunisten
Maurice Brinton, som vil foreligge
på norsk i løpet av mai. Pamflett-
en (ca. 30 sider) tar opp følgende
fundamentale spørsmål: Hvorfor er
ikke majoriteten av den utbytete
arbeiderklassen revolusjonære? Hvi-
lke forhold ligger til grunn for und-
ertrykkinga i kjernefamilien? Hva
kan Wilhelm Reich lære oss? På
hvilke punkt svikta Freud? Hvor-
dan oppsto fordommene? Hva var

galt med karakterstrukturen til den
som gjennomførte "den russiske re-
volusjonen". Dette, og mye mer.
Produsert av Revolusjonstrykk, Oslo.

Om du abonnerer for 50 kr. får du
både 4 gamle nr. og Politikens Ir-
rasjonalitet....

Send pengene til til postgirokonto
2 23 03 32, Gateavisa, Hjelmsgt. 3
Oslo 3.

Bruk postgiroblanketten som (tro-
lig) er lagt inn i avisa, eller fyll
ut en på postkontoret. Ved 25, -
krs abonnement: Skriv hvilket av
tilbudene du vil ha.

Kjøp denne avisa i originalt papirformat i nettbutikken vår.

WWW.GATEAVISA.NO